

ДАРУЄМО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

Священне писання - це подарунок Божий кожній людині. Читаючи Священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Тому в першому випуску релігійного бюлетеня "Ідеаліст" у 2013 році ми даруємо читачам Священне писання і уклінно просимо прийняти цей дар; хай він буде для Вас джерелом мудрості, натхнення та віри в себе, вірним дороговказом на шляхах щастя і смутку.

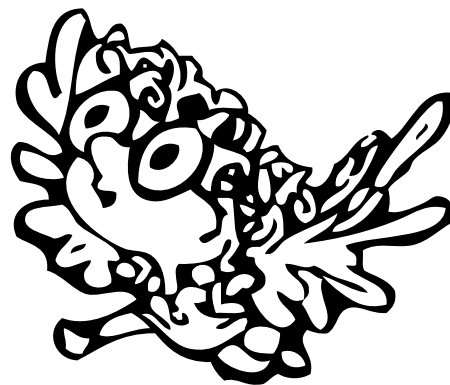
Священне писання, 16 продиктованих Богом текстів у 5-х розділах, розповідає мовою поетичних абстракцій та світоглядних максим про створення всесвіту, сенс життя людини, єдність та душевність істини, божественність душі; встановлює універсальний моральний критерій визнання добром утвердження цінності людини та визнання злом приниження людини, вчить розвивати добро та боротись зі злом; допомагає удосконалювати життя, бути суверенною особистістю, знаходити щастя наодинці й у душевній спільноті, одушевлювати світ, розуміти людей і поважати переконання інакомислячих, любити, домовлятися, об'єднуватися, досягати згоди і співпрацювати з людьми заради спільного блага; вчить цінувати себе, бути вірною собі вільною душею, володіти собою і всесвітом, пізнавати і творити буття на засадах креативного ідеалізму, безпосередньо і взаємно спілкуватися з Богом подумки.

Для уважних читачів Священного писання ми створили перехресні посилання (у середній колонці на кожній сторінці) та алфавітний покажчик. Користуватись ними слід таким чином: наприклад, у тексті Досконалого початку перше посилання «1. Діал. 25-26» означає, що перше речення тексту Досконалого початку (Дос. 1: «Мій подарунок - всесвіт на чистому аркуші паперу») варто порівняти із репліками 25-26 тексту Діалог (Діал. 25-26: «Хто записав слово Боже?» - «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»).

Якщо Вам буде надто важко читати Священне писання дрібними літерами, напишіть про це листа редактору, щоб отримати від Української Душевної спільноти спеціальне видання з крупним шрифтом.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 1 (15)

10.01.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК

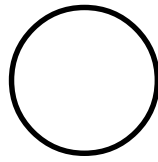

Релігійний
бюлетень
№ 1 (15)
10.01.2013

У Священному писанні значення кожного слова творить читач своїм вільним розумом, бо істина належить людині, а людина належить собі. Твоя фантазія – дар Божий. Слово Боже слугуватиме твоїм добрим задумам: підкаже, як володіти собою і всесвітом, бути досконалою суверенною душею.

Абстракція: Діал. 24, 62; Декл. - преамб.; Дос. 24.
Агресія: Симв. 26, 29; Діал. 8, 48; Рит. 5.2.
Антропологічний цикл: Креат. 21-28; Жит. 1-20.
Атеїзм, агностицизм: Діал. 12; Пер. 10; Люд. 4.7.
Бездіяльність: Люд. 4.4; Діал. 35-36; Люб. 15.
Безмежність: Дос. 12-13; Люб. 17; Діал. 24, 28, 32.
Безумство: Люб. 10-11; Бож. 21; Діал. 22, 34.
Благословення: Рит. 5, 10; Діал. 20, 54, 68; Регл. 1.
Бог: Бож. 4-19; Рит. 1; Гарм. 1-12; Діал. 28, 36, 58.
Богослужіння: Рит. 1-3, 9; Регл. 2.3, 5.2; Діал. 8, 10.
Богохульство: Бож. 20-21, Діал. 22, 48, 54, 66.
Боротьба: Симв. 46, Креат. 7, 16, Діал. 36, Рит. 8.
Буддизм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Визначення добра і зла: Рит. 6; Код. 2-5; Діал. 10.
Віра: Симв. 9, 14-16, 25, 33, 41; Креат. 15; Люд. 5.7.
Влада, держава: Декл. 4, 6; Бож. 7, 32; Діал. 36, 54.
Власність: Декл. 5, 6; Дос. 31; Дол. 10; Креат. 5.
Воля, свобода: Декл. 4, 7; Люб. 10-17; Пер. 5.
Всесвіт: Дос. 1-9, Симв. 38, Гарм. 2-18, Креат. 4.
Гріх: Люд. 2.5, 3, 4; Діал. 36, 48, 50; Рит. 4, 5.2.
Гроші, вигода: Симв. 5; Креат. 19-20; Регл. 2.2.
Диявол: Діал. 32-34, Гарм. 10, Люб. 15, Люд. 4.8.
Діалог: Люб. 18; Креат. 2; Діал. 5-6, 10, 62; Пер. 1.
Діяльність: Люд. 2, 3; Рит. 5; Код. 5; Регл. 1, 2, 5.
Добро: Дос. 5, 10, 57; Симв. 19-20; Люд. 3; Код. 1.
Доля, історія, традиція: Креат. 21-37; Діал. 34.
Досконалий початок: Дос. 27, 58; Діал. 12, 24, 28.
Досконалість: Декл. 2-3; Регл. 1; Креат. 7; Діал. 12.
Дух: Симв. 16, 38; Жит. 13-16; Діал. 6-10, 24, 32.
Духовність: Діал. 7-8, 24, 32; Рит. 9; Люд. 1, 2.
Душа: Симв. 10-17; Бож. 10; Діал. 28, 38; Декл. 2.
Душевна спільнота: Рит. 10, Регл. 1-5, Декл. 2, 6.
Душевність: Симв. 2; Декл. 2; Діал. 10, 32, 34, 46.
Єдність: Дос. 9; Пер. 4-5, 16-17; Креат. 4; Діал. 24.
Життя: Дос. 58; Симв. 46; Жит. 1-20; Люб. 11-14.
Закон Божий: Креат. 1; Діал. 34, 35-36, 48, 56.
Закон здійснення ідеального: Креат. 11; Рит. 9.2.
Закон ідеалізації дійсного: Креат. 10; Гарм. 7.
Закон ідеалізації ідеального: Креат. 12; Дос. 1-14.
Зло: Симв. 18-33; Пер. 16; Люд. 3-4; Діал. 34, 48.
Зневага, ворожість: Симв. 31; Люд. 4; Діал. 48, 54.
Ідеальне, ідеалізм: Креат. 4-7; Діал. 38, 42; Рит. 9.2.
Індивідуальність: Креат. 24, 28; Діал. 8, 10, 53-56.
Індуїзм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Іновірці, інакомислячі: Симв. 33-43; Діал. 5-6, 24.
Інстинкт: Дос. 25; Креат. 22; Діал. 8, 52, 54; Рит. 5.
Іслам: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.

Істина: Дос. 27, 32; Бож. 5; Гарм. 7; Діал. 24.
Іудаїзм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Кінець: Дос. 54; Симв. 32, 48; Рит. 3.2; Креат. 13.
Колектив: Декл. 6; Люд. 5.2; Рит. 5; Діал. 54-56.
Коло, точка, межі: Дос. 21-46; Діал. 14; Код. 8.
Любов, серце: Люб. 1; Симв. 45; Діал. 16, 54, 66.
Людина: Люд. 2; Декл. 6; Креат. 21-28; Діал. 38.
Матеріальне, матеріалізм: Креат. 2-8; Діал. 42, 46.
Міф, казка: Креат. 15; Діал. 20-22, 34; Симв. 40.
Молитва: Рит. 1; Бож. 8, 30; Креат. 2; Діал. 18-20.
Мораль, етика: Люд. 3; Креат. 15; Код. 1; Декл. 3.
Мудрість: Декл. 7; Симв. 26, 45; Бож. 16, 22-32.
Нагадування: Симв. 13; Рит. 7; Наг. 1-7; Декл. 6.
Найвища цінність людини: Симв. 9, Люд. 2.
Насильство: Симв. 18, 25, 29; Люд. 3-4; Діал. 48.
Натхнення: Симв. 14; Рит. 1-2; Пер. 5; Діал. 64.
Наука, знання, інтелект: Діал. 12; Креат. 17, 18.
Недосконалість: Дос. 25-26; Люб. 11-18; Креат. 7.
Ненависть, ворожість: Люб. 7-15; Симв. 31.
Обряди, ритуали: Симв. 45; Діал. 3-4; Рит. 1-10.
Одкровення: Бож. 2, 17, 30-31; Креат. 2; Рит. 1.
Одушевлення: Дос. 30; Гарм. 7-12; Креат. 16.
Пекло: Діал. 33-34, 36; Люб. 11-14; Рит. 4; Пер. 16.
Перемога: Симв. 25-27; Пер. 17; Креат. 7; Люб. 15.
Посмішка: Симв. 11-17, 45; Пер. 12-15; Люд. 3.4.
Почуття, відчуття: Дос. 25; Креат. 4; Діал. 32, 54.
Прийняття: Симв. 18-27, 29-33; Діал. 43-50.
Принципи буття: Креат. 1-8; Люд. 3; Декл. 4, 7.
Проповідь, проповідники: Рит. 3, 7; Регл. 3.
Релігія: Симв. 6, 34-39; Діал. 4, 7-14; Люд. 4.10.
Розвиток, прогрес: Симв. 46, Креат. 6, 18.
Розум, мозок: Симв. 2-10, 46; Креат. 38; Діал. 66.
Сенс: Дос. 13; Симв. 46; Діал. 24, 34, 46; Жит. 14.
Сила: Симв. 9, 25; Пер. 3; Люб. 17; Люд. 3.5, 4.1.
Сім'я, діти: Декл. 6; Діал. 52, 68; Рит. 5; Люд. 3.7.
Смерть: Симв. 2, 32, 33; Люд. 2, 3; Діал. 40, 48.
Солідарність, співпраця: Декл. 6; Діал. 6, 54, 68.
Соціальний цикл: Креат. 13, 29-37; Симв. 47-48.
Спілкування з Богом: Рит. 1; Дос. 45; Діал. 60.
Спільнота: Діал. 30, 56; Пер. 4-5; Рит. 5; Креат. 24.
Сповідь: Рит. 4, 5.10; Люд. 3.6; Регл. 3.3, 4.4, 4.5.
Спокута: Рит. 4, 5.10; Люд. 3.5, 3.6; Діал. 34, 68.
Стадність: Діал. 8, 54; Рит. 5.2; Пер. 16-17.
Страх: Дос. 16; Діал. 34, 66, 70; Люб. 6, 8, 10, 15.
Суверенітет особистості: Декл.; Дол. 10; Діал. 66.
Суд Божий: Діал. 35-36; Декл. 3, 6, 7; Код. 2.
Сумнів: Симв. 11-17; Люд. 2.5, 4.1; Діал. 52, 60.
Суспільство, народ, людство: Декл. 6; Креат. 29.
Табу: Люд. 4; Діал. 32, 34; Люб. 8, 15; Гарм. 10.
Творення, творчість: Симв. 46; Бож. 26; Креат. 6.
Теологія: Рит. 2; Діал. 12; Креат. 38; Бож. 19-32.
Удосконалення: Діал. 8, 42, 50; Люб. 14; Креат. 6.
Філософія: Декл. 7; Креат. 1, 25, 38; Діал. 12, 24.
Хранитель віри: Рит. 10; Люд. 5; Діал. 10; Код. 6.
Християнство: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12.
Чистий аркуш: Дос. 1-20, 27, 58; Діал. 24; Рит. 2.
Чудо: Симв. 5, 14, 34; Бож. 14; Рит. 9.2; Діал. 60.
Щастя: Симв. 46; Бож. 18, 22; Люд. 3.7; Діал. 22.
Я: Дос. 9-10, 33; Діал. 16, 28, 30, 56; Бож. 23-32.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

ОДКРОВЕННЯ	1
Досконалий початок (Дос.)	1
Символ віри (Симв.; С. В.)	1
Божественне одкровення (Бож.; Б. О.)	2
ОПОВІДАННЯ	2
Гармонія (Гарм.)	2
Життя (Жит.)	2
Перемога (Пер.)	2
Любов (Люб.)	2
Доля (Дол.)	3

ОСМИСЛЕННЯ	3
Людина понад усе (Люд.; С. Д.)	3
Креативний ідеалізм (Креат.)	4
Діалог (Діал.)	4
ОБРЯД	6
Ритуали священного обряду (Рит.)	6
Кодекс визначення добра і зла (Код.; К.)	7
Нагадування (Наг.)	7
ОРГАНІЗАЦІЯ	8
Декларація суверенітету особистості (Декл.)	8
Регламент душевної спільноти (Регл.)	8

ОДКРОВЕННЯ

ДОСКОНАЛИЙ ПОЧАТОК

- Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу.
- От білий аркуш, досконалий початок усього сушого.
- Буття є чистий аркуш.
- Повірте, на ньому все, що було, є і буде; на ньому також все, що було, є і буде у небутті.
- От чистий аркуш, чистота якого містить в собі досконалий початок добра.
- От чистий аркуш, чистота якого наповнена душею.
- От чистий аркуш, межі якого я поважаю, але не малюю.
- Де межа між небуттям і буттям, добром і злом, мною і всесвітом? Що є – того нема, бо з того, чого нема, твориться те, що є.
- Я є всесвіт.
- Я є добро.
- Я бачу різні межі на чистому аркуші, але аркуш залишається досконалим чистим та містить усе без меж.
- Всі межі умовні на початку досконалості.
- Сенс досконалого початку не у межах; сенс досконалого початку – у його безмежності.
- Я легко знаходжу на чистому аркуші все відчутне і мислиме, відоме і невідоме, моє і чуже.
- Цей білий аркуш зображує все – без виключень.
- Я люблю його всупереч страху та озлобленню.
- Я розумію його всупереч безумству.
- Я ціную його всупереч бажанням.
- Я творю його своєю доброю волею.
- Я вірую: цей аркуш досконалий, бо він не має меж.
- От точка – буття без душі, суцільний кордон досконалості.
- Можеш не зображувати точку, але не забувай, що вона тут.
- Наділи точку душею, і вона стане колом.
- От коло.
- Відчуваєш границі? Вір, що почуття недосконалі.
- Мислиш границі? Вір, що думки недосконалі.
- Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра.
- От кола, що перетинаються – мереживо меж, перетини істин; улюблені кола, відчутні та мислимі кола; всі різні кола, всі рівні кола; їх перетин заворожує, та навіщо шукати сенс перетину, якщо чистий аркуш досконаліший, коли чистий?
- От дотичні кола; я торкаюся душею буття і бачу в ньому своє віддзеркалення.

- Діал. 25-26
- Гарм. 4
- Рит. 2.5
- Діал. 24
- Гарм. 7
- Креат. 4
- Декл. 3
- Креат. 10
- Діал. 21-22
- Діал. 24
- Люб. 10-14
- Креат. 38
- Креат. 6
- Діал. 38
- Діал. 14
- Діал. 41-42
- Діал. 33
- Діал. 29-30

- Симв. 10
- Люд. 1-2
- Діал. 64
- Бож. 4-10
- Діал. 70
- Креат. 13

3. Одушевлення починається нескінченність.
- Та чи треба малювати дотичні кола, якщо я володію нескінченністю на досконалиму чистому аркуші?
- Я знаю, як зобразити істину: от коло, всередині – істина, і зовні – істина.
- Коло – це я; або ти, або ми, або ніхто – нема різниці.
- Я межа істини, але всі межі умовні.
- Тому я воістину чистий аркуш.
- Коло на чистому аркуші допомагає знайти істину в собі та навколо, але чистий аркуш досконаліший, коли він чистий.
- Повір, не обов'язково малювати коло чи точку: межі досконалості, навіть не намальовані, завжди були, є і будуть на чистому аркуші.
- Я знаю, як зобразити душу: от коло всередині кола.
- Межа добра всередині мене, але всі межі – умовність.
- Тому добро воістину чистий аркуш, а разом з ним і душа як уособлення добра.
- Повір, не обов'язково малювати душу: на чистому досконалиму аркуші і так видно, що істинна людина є душею.
- Я знаю, як зобразити Бога: от коло всередині кола всередині кола.
- Це джерело душі, уособлення досконалості, творець істини.
- Бог завжди зі мною на досконалиму чистому аркуші буття.
- Не обов'язково малювати Бога, щоб побачити його і спілкуватись з ним.
- Всі межі є умовністю.
- Легко знайти Бога на досконалиму чистому аркуші буття.
- Намальований я чи ні, цей аркуш немислимий без мене.
- Намальована душа чи ні, цей аркуш немислимий без душі.
- Намальований Бог чи ні, цей аркуш немислимий без Бога.
- Бачу я досконалий початок чи ні, цей аркуш завжди переді мною, всередині мене, всюди.
- Цей аркуш, справді, є досконалим початком усього, бо все і ніщо немислиме поза досконалим початком.
- Досконалий початок містить в собі кінець, але не має кінця, бо кінець є межа, а досконалий початок не має меж.
- Кожен кінець – це початок.
- Все є початком.
- Все починається з душі.
- Я творю добро, прагнути досконалості в усьому, і завжди починаю з чистого листа.
- Досконалий початок – все моє життя.

СИМВОЛ ВІРИ

- Це моя віра.
- Прокидаючись від сну розуму в буденній метушні, я чую голос своєї безсмертної душі, яка дала мені цей символ віри.
- Він пов'язує мене з численними людськими душами, душами предків, сучасників та нащадків.
- Він допомагає зрозуміти сенс життя, розрізнити добро і зло.
- Він вчить знати, любити і поважати людей та світ, все живе, неживе і уявне, дослати гармонії і добробуту, долати труднощі, творити чудеса, сподіватись на краще та боротись за те, у що я вірю.
- Я сповідаю релігійну віру в найвищу цінність людини.
- Людина понад усе!
- Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої – в людській душі.
- Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
- Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.
- Як можна сумніватись у існуванні душі?
- Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!
- Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.
- Віра робить людину творцем.
- З вірою я стаю краще.

- Жит. 15-16
- Рит. 1.4
- Дос. 8
- Люд. 1-2
- Діал. 44
- Код. 1
- Діал. 8
- Діал. 4
- Декл. 2
- Дос. 38-40
- Рит. 2-3
- 5, 7-10
- Наг. 1
- Регл. 2.2
- 17
- Люд. 5.3
- Рит. 8

- Діал. 47-48
- Креат. 7
- Діал. 33-34
- Пер. 4
- Діал. 54
- Наг. 1
- Декл. 4

- Віра міняє світ.
- Посміхнісь!
- Вірі в найвищу цінність людини протистоїть приниження, насильство.
- Приниження є зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.
- Допомагаючи людям повірити в себе, я творю добро.
- Хто принижує себе і людей, творить зло.
- Зі злом треба боротись.
- Зло іноді набуває оманливих форм.
- Зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження.
- Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло.
- Вільна душа, любов до людей, знання і мудрість віруючого в найвищу цінність людини тріумфує у сутичках зі злом, яке обмежене своєю безглуздою агресивністю, самозакоханістю, нетерпінням, нецтвом, неуважністю, непослідовністю, свавіллям, безперспективністю, нищістю, безвір'ям.
- Зло буде переможене, найвища цінність людини утвердиться.
- Я вірую, що насправді людину неможливо принизити, коли віриш у найвищу цінність людини.
- Насильство завдає болю, але воно принижує тільки агресора.
- Брехня та наклеп обурюють і можуть навіть когось обманути, але вони принижують лише брехуна і наклепника.

ОПОВІДАННЯ

31. Зневага та ворожість з боку злих людей принижують тільки їх, не мене.
32. Безумство, безвілля, хвороби, муки та смерть принижують лише тіло, а душа продовжує нести з вічності минулого у вічність майбутнього мою найвищу цінність і не втратить мою віру, не покине світ.
33. Віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі.
34. Коли людина звертається до себе, коли просиш про чудо, душа відповідає та може подарувати те, що я прошу.
35. Так народжується віра в найвищу цінність людини.
36. Вона звалася, зветься і буде зватись по різному, а інколи не зветься ніяк.
37. Люди створили безліч релігій, утверджуючи віру в найвищу цінність людини.
38. Віра в єдиного Бога та віра у багатьох Богів, віра в духів та віра у розумність всесвіту, християнство, іслам, буддизм та інші релігії звільнили від зла безліч душ та утвердили віру в найвищу цінність людини.
39. Тому, сповідуючи мою релігію, я поділяю віру кожної людини, поважаю кожну релігію, що утверджує цінність людини.

33. Діал. 12, 20
36. Діал. 24
37. Креат. 15
38. Діал. 12
40. Діал. 1-2, Рит. 1.4
43. Діал. 15-16, 52, Декл. 6

46. Діал. 9-10
47. Рит. 2.1

40. Якщо ти віриш у Бога, створеного людьми, щоб не почуватися безсилим та самотнім – я вірю тобі, отже, вірю у Бога разом з тобою і так утверджую віру в найвищу цінність людини, творю добро.
41. Будь-яка форма віри, створена для утвердження добра – це моя віра.
42. Бо я вірю у найвищу цінність людини – кожної людини.
43. Я вірю людям і вірю в людей.
44. Я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.
45. Я шаную цей символ віри і від щирого серця дарую його кожному, щоб люди почували свою душу, усвідомили найвищу цінність людини і посміхнулися, відчувши смак волі та мудрості.
46. Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і який життєвий шлях веде до щастя.
47. Початок кожного життєвого циклу – свято, гідне того, щоб подарувати людям цей символ віри в найвищу цінність людини.
48. А в кінці життєвого циклу слід згадати, як життя утверджувало віру в найвищу цінність людини, закарбувати це в пам'яті й не забувати ніколи жодну добру душу та жодну добру справу.

БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ

1. Мій Бог!
2. Я звертаюсь до Бога і чую голос своєї безсмертної душі, що явила мені це божественне одкровення.
3. Я пізнаю Бога.
4. Бог уособлює найвищу цінність людини.
5. Бог є істина і суть.
6. Бог – людський ідеал.
7. Бог – творець усього і вища воля.
8. Бог чує молитви і живе в кожній душі.
9. Бог відповідає на віру.
10. Бог є душа.
11. Бог чує.
12. Бог допомагає.
13. Бог об'єднує людей.
14. Бог творить чудеса.
15. Бог завжди зі мною.
16. Бог є добро, любов і мудрість.
17. Бог являється у мріях.
18. Бог народжує щастям.

2. Рит. 1
4. Дос. 42-45
6. Креат. 12
7. Гарм. 2-7
10. Діал. 31-32
12. Жит. 17
13. Регл. 1
14. Пер. 15
17. Діал. 9-10, Діал. 22
18. Симв. 46
19. Симв. 40
20. Діал. 35-36, 47-48
23. Діал. 15-16
26. Дос. 10, Діал. 1-2, Рит. 1.4
30. Рит. 1
32. Дос. 10, Гарм. 2

19. Бог кожної людини – це мій Бог, бо я вірю в найвищу цінність людини і цим утверджую найвищу цінність людини, а отже, творю добро.
20. Хто вважає, що Бог принижуює людину, той принижуює Бога і людину, а отже, творить зло.
21. Зрозумій: приниження людини і Бога є безумством, яке насправді принижуює лише безумця.
22. Будь мудрим, якщо прагнеш добра та щастя.
23. Дехто вважає себе Богом; це не мудро.
24. Я шукаю Бога.
25. Дехто шукає Бога, але не знаходить; це не мудро.
26. Я творю Бога.
27. Дехто творить Бога, але не вірить Богу; це не мудро.
28. Я молюся Богу.
29. Дехто молиться Богу, але не чує Бога; це не мудро.
30. Я спілкуюсь з Богом.
31. Так творю чудо, маю одкровення і дізнаюся волю Бога.
32. Віра та мудрість перемагають зло безумства, утверджують найвищу цінність людини; такою є воля Бога, яку я знаю і виконую – творити добро!

ОПОВІДАННЯ

ГАРМОНІЯ

1. Бог – творець усього і вища воля.
2. Все суще – творіння Боже, все добре – воля Божа.
3. Всесвіт, якому належать наші тіла – дитя Боже.
4. Коли всесвіт спав у колісці вічності, Бог торкнувся його, і всесвіт заговорив.
5. Твоє тіло – слова всесвіту, твоя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
6. Моє тіло – слова всесвіту, моя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
7. Одушевляй суще, бо така воля Бога, бо істина пробуджується в душах.
8. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
9. Все суще має душу, все добре має душу.

1. Діал. 27-28
4. Діал. 1-2
7. Дос. 21-23
8. Діал. 69-70
10. Люб. 15, Діал. 33-34
14. Люб. 13-14
16. Дос. 13

10. Лише зло не можна одушевляти, бо зло є недосконалістю сущого і не має душі.
11. Повір, що камінь має душу, і знайдеш в ньому красу скульптури; повір, що книжка має душу, і знайдеш в ній правдивий задум; повір, що інші мають душу, і знайдеш друзів, спільноти, народ.
12. Повір, що всесвіт має душу – і почувеш голос Бога, розповідь про творення всього сущого.
13. Не думай, що всесвіт байдужий.
14. Сонця – його очі, що дивляться на тебе з любов'ю.
15. Планети – його плече, підставлене тобі.
16. Космічний простір – його запрошення до ближчого знайомства.
17. Прокинься від сну розуму в буденній метушні.
18. Почуй голос своєї безсмертної душі.

ЖИТТЯ

1. От істота, рада жити, любити і перемагати.
2. Прекрасна душа, господар своєї долі.
3. Якось Бог питає: «Навіщо?»
4. Істота прокинується і знайде мету.
5. От служитель, що служить високій меті.
6. Прекрасна душа, що живе заради служіння.
7. Якось Бог питає: «Хто ти?»
8. Служитель гляне навколо і знайде спільне.
9. От учасник величного спільного.
10. Жертвує душею, примножує силу життя.
11. Якось Бог скаже: «Будь душею».

1. Креат. 22
5. Креат. 23
9. Креат. 24
10. Симв. 24, Діал. 53-56
12. Симв. 46
13. Креат. 25
17. Креат. 26
19. Рит. 1

12. Учасник прозріє і знайде сенс.
13. От мудра душа, учениця Божа, що мріє про досконалість.
14. Пізнає сенс усього, торкається душею сутності, осмислює дух буття.
15. Якось Бог скаже: «Ти душа, тотожна духу істини; добро має бути здійснене».
16. Мудра душа повірить у себе.
17. От творець досконалості – слово Боже, рука Божа.
18. Творить добро, живе заради розвитку.
19. Спілкується з Богом постійно.
20. Разом творять чудеса.

ПЕРЕМОГА

1. Раби скажуть вам, що чудес не буває.
2. Але вільні люди знають: Бог творить чудеса щомиті.
3. Якось на світанку зійшлися сила-силенна рабів та вільна людина.
4. Рабів об'єднали пристрасті.
5. Людина об'єдналася з Богом – джерелом свободи, натхненням вільних душ.
6. Раби оголосили бій свободі.
7. Було багато смертей, була біль та руйнування.
8. Однак жодна зброя не допомагала подолати вільну душу.
9. Раби не розуміли, з якою силою б'ються.

1. Діал. 47-48
3. Діал. 29-30
4. Симв. 24
5. Бож. 13
8. Декл. 4
10. Симв. 23
12. Симв. 17, Рит. 8
14. Симв. 12

10. Тоді деякі раби вирішили, що Бога нема, а інші – що Бог їхній.
11. І всі вони проголосили перемогу над свободою.
12. Вільна людина посміхнулася.
13. Раби посміхнулися за компанію.
14. А хто посміхається, перестає бути рабом.
15. Ранкові сонячні промені освятили чудо пробудження нових людських душ.
16. Ті, кого об'єднує жага приниження, сліпо й нерозумно творять зло.
17. Тих, хто цінує себе, об'єднує Бог, щоб творилося добро.

ЛЮБОВ

1. Є життя заради любові, щедра та розумна, скільки вистачить сил.
2. Любиш своє, не озираячись на чуже.
3. Чим більше любиш, тим більше маш.
4. Що не можна любити, вважаєш перешкодою.
5. Долаєш перешкоди, а їх все більше.
6. І приходиться страх, ніби є чиясь зла воля, що нищить любов.

1. Дос. 15-16, Симв. 10, Регл. 2.2
6. Люб. 4,8, Діал. 33-34
9. Діал. 69-70

7. І приходиться ненависть: йдеш в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові.
8. Тоді згадай: заборонено боятись невідомого; так каже священне писання.
9. Почуй слово Боже, і прийде мудрість.
10. Усвідом: страх і ненависть, зла воля – всього лише безумство.

ОСМИСЛЕННЯ

11. Все життя безумне.
12. Досконала душа береже розум і веде до істини з допомогою Бога, джерела всіх душ.
13. Життя недосконале.
14. Люби його таким, яке є, бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу.

11. Дос. 21

15. Не твори собі ворога.
16. Зла воля – це всього лише недосконалість мізерного тіла.
17. Долай злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі.
18. З любові до істини починається діалог з Богом, вічний та досконалий, рівний і душевний, якому нема перешкод.

13. Діал. 50
18. Рит. 1

ДОЛЯ

1. «Боже, навіщо ти твориш мене?»
2. «Щоб ви творили мене.»
3. «Боже, навіщо ти спілкуєшся зі мною?»
4. «Щоб ви спілкувалися зі мною.»
5. «Боже, чого ти хочеш від мене?»

2. Бож. 26,
Рит. 1.4

6. «Досконалості.»
7. «Боже, ти любиш мене?»
8. «Я вірю в тебе.»
9. «Боже, що буде зі мною?»
10. «Твоє буття належить тобі.»

10. Симв. 46,
Декл. 5

ОСМИСЛЕННЯ

ЛЮДИНА ПОНАД УСЕ

Це священна декларація віри в найвищу цінність людини (віри в людину), основою якої є спорідненість людини з її безсмертною душею, яка має нескінченну цінність і здатна творити чудеса.

1. Душа

- 1.1. Ніхто і ніщо не існує наодинці з собою.
- 1.2. Все, що існує в світі: люди, тварини, рослини, предмети – поряд зі своєю тілесною природою, тілесною оболонкою мають душу.
- 1.3. Душа - активна безсмертна субстанція. Вона надприродна, неосяжна і безвимірна зі світу матеріальних об'єктів, але у душі весь сенс існування всього сущого, майбутнє і минуле, символізм і правда, місце і значення носія душі в природі.
- 1.4. Ми споріднені з нашими душами. Душа впливає на існування. Душа впливає на життя, на долю. Душа і її носій є одне ціле.
- 1.5. Будь-яке описання душі впливає на неї. Думки і слова про те, якою є душа, можуть її змінити, але не перетворять її на щось матеріальне.
- 1.6. Душі торкаються одна одної. Всі душі світу є братніми й існують у взаємодії та рівновазі, що є запорукою природного стану речей.
- 1.7. Жива душа здатна на прояви волі, віри, любові та пізнання. Воля, віра, любов та пізнання зближують між собою душі та впливають на матеріальну природу, минуле і майбутнє.

2. Людина та найвища цінність (найвище значення) людини

- 2.1. Людина є носієм живої душі, що усвідомила себе, керує собою й міняє навколишній світ відповідно до своїх уявлень і намірів. Коли жива душа стає свідомістю, її носій у сукупності з душею стає людиною.
- 2.2. Душа людини, а з нею і людина як невіддільний носій душі є найвищою цінністю в світі, як природною, так і уявною. Цінність всіх людських душ є найвищою та рівною у своїй нескінченності.
- 2.3. Людина, як невіддільний носій душі, міняє інші душі своїми вчинками: ділами, словами, сказаними та написаними, жестами і знаками, думками, мріями, планами та поглядами.
- 2.4. Душа людини миттєво переміщується у часі та просторі, долає будь-які перепони за своїм бажанням й творить чудеса, міняючи порядок речей понадприродним шляхом за своєю усвідомленою волею, якщо вона підкріплена правдивим розумінням найвищої цінності людини.
- 2.5. Ніщо матеріальне чи нематеріальне не може принизити найвищого значення людської душі, але може посягти зерна сумніву чи зухвало заперечення найвищого значення людини, що є гріхом та неправдою. Душа людини має боротись із неправдою і гріхом, укріплювати віру в найвищу цінність людини – свою та інших людей. Від сили цієї віри великою мірою залежить сила надприродного впливу душі людини на матеріальний світ.
- 2.6. Усвідомивши повною мірою свою найвищу цінність, людина здатна творити чудеса.
- 2.7. Одне з найбільших чудес – життя душі людини до її народження та після смерті матеріального тіла. Душа може народжуватись скільки завгодно разів. При народженні, однак, душа втрачає пам'ять, яка може відновитись згодом частинами, коли людина творить чудеса.

3. Моральні принципи

- 3.1. Все, що укріплює віру в найвищу цінність людини, є добро. Людина повинна творити добро і жити добром.
- 3.2. Проповідь віри в людину, розповідь про сутність найвищої цінності людини і укріплення віри в неї, читання, осмислення, виготовлення і дарування символу віри, проведення обрядів та церемоній для вірян й тих, хто бажає дізнатись більше про цю віру, прийняття сповіді грішників, самовідача в утішенні та допомозі й добрих порадах людям є великим добром, гідним поваги і наслідування тими, хто вірить, що людина понад усе (чи, те ж саме, вірить в людину). Проповідниками віри в людину стають люди, що відчувли покликання до цього і повністю розуміють суть вчення віри в людину.
- 3.3. Все, що принижує людину, або причиняє людині біль чи смерть, або руйнує її свідомість, її волю, віру, любов чи знання – є зло. Людина повинна боротись зі злом.
- 3.4. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.
- 3.5. Коли нема іншого шляху, сильне зло треба долати малим злом – але тільки у тому разі, коли точно знаєш, що сукупність зла у світі від такого вчинку зменшиться, і скоєне зло буде спокутуване.
- 3.6. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило

1.1. Дос. 6,
12, 39,
Симв. 3,
Регл. 1
1.2. Дос. 21-
23, Гарм. 7
1.4. Симв. 9,
14-16,
Декл. 2
2.1. Дос. 56,
Симв. 10,
Діал. 37-38,
45-46
2.2. Симв. 7
2.5. Симв. 31,
Діал. 52,
Регл. 4
3.1. Симв. 19,
Діал. 45-46
3.2. Рит. 10,
Регл. 3
3.3. Діал. 47-48
3.4. Симв. 11-17,
Пер. 12-15
3.6. Рит. 4,
Діал. 49-50
3.7. Креат. 31,
Декл. 6
4.1. Симв. 7
4.2. Симв. 19
4.3. Симв. 23
4.4. Люб. 9-
15, Діал. 33-34
4.7. Діал. 5-6,
15-16
4.8. Люб. 6, 15
4.9. Рит. 4,
Регл. 4.4
4.10. Діал. 11-12

5.1. Діал. 7-
8, Рит. 9
5.2. Рит. 10
5.3. Симв. 17,
Рит. 8
5.4. Рит. 3
5.5. Рит. 2

5.8. Рит. 10,
Регл. 1, 3

5.10. Рит. 4

скоєне зло, у разі необхідності - відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства.

- 3.7. Добросесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, віри, любові та пізнанні, допомога людям, створення сімейного союзу та виховання дітей, співпраця з людьми та творчість є добром.

4. Табу

- Тим, хто вірить, що людина – понад усе:
- 4.1. Забороняється ставити під сумнів найвищу цінність людини та її душі, свою здатність творити чудеса силою віри.
 - 4.2. Забороняється свідомо принижувати людину в будь-який спосіб, принижувати себе та інших, зокрема через знущання, калічення, насильство та вбивство.
 - 4.3. Забороняється думати, казати, чинити неправдиво або несправедливо.
 - 4.4. Забороняється творити зло чи сприяти творенню зла своєю бездіяльністю.
 - 4.5. Забороняється жити всупереч принципам віри, вчиняти гріхи.
 - 4.6. Забороняється топтати і спалювати символ віри.
 - 4.7. Забороняється зневажати вірою і переконаннями інших людей.
 - 4.8. Забороняється боятись того, чого ти не знаєш.
- Провіднику віри в людину:
- 4.9. Забороняється розголошувати сказане, почуте і побачене під час сповіді.
 - 4.10. Забороняється критикувати інші релігії.

5. Ритуали

- 5.1. Людина поклоняється душі кожної людини, в тому числі своїй власній, будь-яким способом, який демонструє людям і собі найвищу цінність людини й душі людини. Питай свою душу про все, що хвилює. Приси душу про чудо та доведи гідність чуда. Слухай свою душу.
- 5.2. Питай себе про кожен важливий вчинок, який маєш намір зробити: «Як це укріпить віру в найвищу цінність людини?» Якщо це колективний вчинок і ти не можеш самотійно знайти відповідь на таке питання, спитай про це в інших!
- 5.3. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плещай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.
- 5.4. Коли тілесна оболонка людини народжується, а також щороку треба якомога більше розповідати всім про добро, яке вона може вчинити в майбутньому чи вчинила, підкреслювати найвищу цінність людини. Коли тілесна оболонка людини вмирає, треба негайно і якомога ширше розповісти всім про добро, вчинене нею, підкреслювати найвищу цінність людини, записати і увіковічити найкращі діяння – тоді безсмертна душа людини в своєму вічному житті стане щасливою і досягне всього, чого забажає.
- 5.5. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.
- 5.6. На свято чи коли душа того бажає, подаруй іншим символ віри.
- 5.7. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабає – читай символ віри.
- 5.8. Обряди і церемонії для тих, хто вірить, що людина – понад усе, які не є особистими (індивідуальними), проводять проповідники віри в людину. Проповідники віри в людину дарують всім бажаним символ віри для поширення нашої релігії. Проповідники віри в людину можуть поширювати власні декларації як висловлення своєї думки стосовно питань віри та їх впливу на життя; проповідники повинні торкатися своєю душею до кожної такої декларації. Ключову роль серед проповідників віри в людину грає душа – хранитель віри в людину, яка крім видання декларацій може також поширювати маніфести як висловлення своєї думки стосовно важливих питань віри і, зокрема, про визнання проповідниками віри в людину, а окремо і про відлучення від віри та визнання неправдою проповідей тих, хто чинить зло, прикриваючись добрим ім'ям нашої віри. Хранитель за зверненнями людей вивчає феномени та відповідає на питання про добро і зло. Хранитель слідує за автентичністю символа віри, інших предметів культу та догм.
- 5.9. Проповідники віри в людину за необхідності проводять збори для проповіді та публічного обговорення можливостей і найвищої цінності душі людини та проведення інших обрядів і церемоній. Проповідникам віри в людину дозволяється правдиво критикувати зло, якщо така критика укріплює віру людей в найвищу цінність людини.
- 5.10. Проповідники віри в людину приймають сповідь тих, хто вчинив гріх, дають поради, як його спокутувати, та тримають зміст сповіді в таємниці. Під час сповіді тримай в руках символ віри.

КРЕАТИВНИЙ ІДЕАЛІЗМ

1. Пізнання істини починається з усвідомлення фундаментальних принципів буття та законів креативного ідеалізму – загальної філософії розвитку.
2. Здавна вважалося, що істина пізнається у діалозі. У креативному ідеалізмі головними формами діалогу вважається матеріалістичний діалог людини з природою – вчинки та наслідки, а також ідеалістичний діалог людської душі з Богом – молитва та одкровення.
3. Розглянемо два фундаментальні принципи буття.
4. От принцип єдності ідеального з матеріальним. Кожна людина живе в двох світах – внутрішньому і зовнішньому. Внутрішній світ – суб'єктивне, мислиме, ідеальне буття, що існує в залежності від волі людини. Зовнішній світ – об'єктивне, відчутне, матеріальне буття, що існує незалежно від волі людини, хоча може відповідати волі людини з трьох різних причин: завдяки зусиллям людини, коли воля продиктована відчуттями або випадково. Обидва світи для нас однаково реальні та важливі. Обидва світи – ідеальний та матеріальний – взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт.
5. Ідеалісти люблять казати: кожній людині належить особистий всесвіт. Матеріалісти люблять казати: всі люди належать до одного спільного всесвіту. Обидва спрощення недосконалі, бо не слід нехтувати ані внутрішнім, ані зовнішнім світом людини.
6. От принцип творчого розвитку. Кожна людина так чи інакше прагне до досконалості – повноти добра, відповідності всесвіту добрій волі з внутрішнього світу. Зовнішній світ завжди недосконалий, бо існує незалежно від доброї волі людини і тому не відповідає їй. Розвиток – це удосконалення. Внутрішній світ розвивається добрими думками, зовнішній світ розвивається добрими ділами. Творенням добра людина розвиває всесвіт, починаючи з себе.
7. Суб'єктивно людське прагнення до досконалості – це шлях творення добра, розвитку, покращення. Однак недосконалисть об'єктивного світу, до якого належить й людське тіло з його несвідомими забаганками, перешкоджає суб'єктивному прагненню до досконалості. Людині об'єктивно доводиться долати перешкоди, боротися за досконале ідеальне проти недосконалого матеріального. Враховуючи принцип творчого розвитку, приходимо до висновку: творення ідеального, боротьба матеріальна. Враховуючи принцип єдності ідеального з матеріальним, з'ясуємо: творення і боротьба єдині.
8. Цей висновок з двох фундаментальних принципів буття зветься принципом єдності творення та боротьби і примирює ідеалізм з матеріалізмом. В одвічній боротьбі матеріалістів з ідеалістами ми творимо досконале знання про істину, взаємно поборюючи недосконалисть світогляду: ідеалістичну неприродність та матеріалістичну неюдяність.
9. Тепер розглянемо три закони розвитку.
10. Матеріальне буття усвідомлюється і так творить ідеальне буття – це закон ідеалізації дійсного.
11. Свідомість, тобто, ідеальне буття існує як матеріальний процес, тому людина впливає на матеріальне буття – це закон здійснення ідеального.
12. Ідеальне буття усвідомлюється і так творить нове ідеальне буття – це закон ідеалізації ідеального.
13. Коли ідеалізоване ідеальне осмислюється у зв'язку з дійсним, такий послідовний прояв трьох законів розвитку утворює цикл розвитку. Кожен наступний етап циклу розвитку починається з творчого осмислення попереднього. Сама чіткість буття символізує єдність ідеального з матеріальним.
14. Розглянемо приклади циклів розвитку.
15. От віра – розвиток душі. Спочатку ми віримо казці, міфу або повіданню, що втілює добру ідею через життєвий сюжет – це ідеалізація дійсного. Потім ми живемо відповідно до моральних та етичних приписів, яким навчилися з казок – це здійснення ідеального. Потім старі казки набувають нових значень, традиційна мораль трансформується в сучасну, ми узагальнюємо добрі ідеї та віримо у максимально добру ідею – це ідеалізація ідеального.
16. На прикладі віри проілюструємо і принципи буття. Віра одушевляє матерію і цим символізує єдність матеріального з ідеальним. Віра спонукає творити добрі справи, вдосконалювати світ і цим символізує творчий розвиток. Віра творить знання про добро і зло, що є наймогутнішою зброєю у боротьбі зі злом, і так символізує єдність творення та боротьби.
17. От освіта – розвиток інтелекту. Спочатку ми пізнаємо предмети – це ідеалізація дійсного. За допомогою знань ми маніпулюємо предметами – це здійснення ідеального. Потім ми винаходимо нові предмети – це ідеалізація ідеального.
18. От прогрес – розвиток науки. Емпіричні знання перетворюються у

1. Дос. 5
4. Дос. 8, 9,
32-35
6. Дос. 9-10,
19
7. Симв. 22
10. Дос. 11,
Гарм. 7
11. Діал. 41-
42

12. Бож. 6,
Діал. 21-22
13. Дос. 54
15. Симв. 37,
Діал. 23-24
21. Жит.
1-20
29. Діал.
55-56

31. Люд. 3-7
38. Дос. 17,
Симв. 10

- теоретичні – це ідеалізація дійсного. Теоретичні знання реалізуються на практиці – це здійснення ідеального. Практика відкриває вченим нові невідомі явища і так підказує нові цілі та напрямки розвитку науки – це ідеалізація ідеального.
19. От гроші – інструмент розвитку економіки. Для прямого товарного обміну людям доводилося визначати умовну цінність одних товарів відносно інших – це ідеалізація дійсного. Далі виникли монети і банкоти як універсальний, ідеальний товар, який можна обміняти на будь-який інший товар – це здійснення ідеального. Потім гроші стали засобом накопичення, кредитування, планування майбутнього; з'явилися електронні гроші; гроші набувають нових і нових функцій та форм, разом з цим розвивається добробут людей – це ідеалізація ідеального.
 20. На прикладі грошей проілюструємо і принципи буття. Гроші символізують єдність матеріального з ідеальним, будучи ідеальним ліквідним товаром. Гроші символізують творчий розвиток, оскільки сплачуються за працю. Гроші символізують єдність творення і боротьби, оскільки прибуток здобувається подоланням перешкод, перемогою над конкурентами.
 21. Розглянемо ідеальний антропологічний цикл – цикл розвитку людини.
 22. Перший етап – істотність. Світогляд людини обумовлюється прихимами та впливами, почуттями, спонуканнями, інстинктами, тиском зовнішнього світу.
 23. Другий етап – продуктивність. Світогляд людини обумовлюється практичними цілями, наприклад: виживання, задоволення потреб і багато інших.
 24. Третій етап – асоціативність. Світогляд людини соціалізується, тобто, обумовлюється цінностями спільноти: індивідуальності (це первинна форма людської спільноти), груповою (в тому числі, сімейною), мережевою, громадською, корпоративною, професійною, місцевою, етнічною, національною, загальнолюдською, тощо; людина прагне соціалізації навіть ціною самопожертви.
 25. Четвертий етап – мудрість. Це усвідомлене безперервне прагнення корисного пізнання, вдосконалення світогляду, усвідомлення взаємозв'язку ідеального з матеріальним.
 26. П'ятий етап – креативність. Це чистий творчий розвиток.
 27. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються ідеали, вдосконалюються критерії людяності перед початком нового циклу розвитку людини.
 28. Цей ідеальний антропологічний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала соціалізація, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала індивідуалізація.
 29. Розглянемо ідеальний соціальний цикл – цикл розвитку людської спільноти в найширшому сенсі цього слова: суверенного індивідуума (це первинна форма людської спільноти), групи (в тому числі, сім'ї), мережі, організації, корпорації, суспільства, народу, людства.
 30. Перший етап – самотність. Спільнота обумовлена любов'ю, силою, іншими об'єктивними обставинами.
 31. Другий етап – продуктивність. Спільнота обумовлена спільним творенням добра, співпрацею.
 32. Третій етап – інституційність. Спільнота обумовлена вдосконаленням її структури: функцій, процедур, зв'язків, що забезпечують добробут спільноти.
 33. Четвертий етап – справедливість. Спільнота обумовлена реалізацією інтересів і потреб людини незалежно від участі в спільноті, прагне загального добробуту.
 34. П'ятий етап – креативність. Сенсом буття спільноти стає підтримка і заохочення усвідомленого прагнення людини до творчого розвитку незалежно від участі в спільноті, вдосконалення людяності.
 35. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються спільні цінності, вдосконалюється розуміння спільноти перед початком нового циклу розвитку спільноти.
 36. Цей ідеальний соціальний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття.
 37. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала інституційність, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала людяність.
 38. Світоглядне та антропологічне вчення креативного ідеалізму є раціональною основою віри в найвищу цінність людини.

ДІАЛОГ

Це священний діалог двох душ, продиктований Богом:

1. «Хто ти?»
2. «Я вірую в найвищу цінність людини.»
3. «Що таке віра в найвищу цінність людини?»
4. «Це наша істинна релігія: одкровення врівночнення, дароване Богом, душевні обряди та правильна релігійна організація.»
5. «Навіщо ви спілкуєтесь з інакомислячими?»
6. «Для взаємного духовного збагачення, адже всі душі є братніми. Бог хоче взаєморозуміння й співпраці всіх людей. Крім того, діалог допомагає краще осмислити свою віру, укріпитися у вірі, навчитися достойно зустрічати виклики, долати недосконалисть світогляду людей та спільнот, боротись за добро. Як і будь-яка полеміка про світоглядні питання, діалог з інакомислячим, особливо з іновірцем, приречений бути непростим з огляду на величезну різницю систем цінностей, мови і змісту понять, якісно різний досвід духовного життя у різних релігіях. Однак такий діалог має підтримуватись в ім'я людяності.»
7. «Що пропонує ваша релігія?»
8. «Самовдосконалення. Безпосереднє спілкування з Богом. Чіткий, свідлий, священний моральний критерій. Повноцінне духовне життя. Високі цілі та орієнтири. Звільнення від упереджень, страху, стадності, жорстокості, жадібності, рабства, ліночів, самообману, самодурства та інших поганих звичок, інстинктів, страстей і спокус. Моя релігія особливо цінна для творчої людини, яка прагне зберігти та розвивати свою добру волю, мудрість, індивідуальність всупереч усім безумним

2. Симв. 6
6. Симв. 43,
Люд. 1.6

8. Симв. 8,
Рит. 1-10
10. Дос. 11,
Кол. 2
12. Дос. 32-41
Симв. 13-41

агресорам та бездушній долі. З вірою в себе і з Божою допомогою ти володітимеш собою.»

9. «Вас багато?»
10. «Один Бог знає. Не число, а душевність наближає до істини. Я сповідую свою віру незалежно від того, наскільки вона переконлива для інших людей, незалежно від того, чи схвалюють мою віру інші люди. Кількість прибічників і кількість опонентів релігії ніяк не впливає на повноцінність спілкування з Богом, яке є сутністю та серцевиною врівночнення, обряду та організації віри в найвищу цінність людини. Досконалим є індивідуальне спілкування з Богом, індивідуальне богослужіння. Особисте духовне життя, тобто, досвід душевності є первинним та істинним, поки хранитель віри не встановив протилежного за правилами священого процесу визначення добра і зла.»
11. «Ви претендуєте на знання абсолютної істини?»
12. «Лише Бог – абсолютна істина. Ми прагнемо досконалості. Ми вміємо бачити досконалисть в усьому. Бог досконалий, як ідеал. Атеїзм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Агностицизм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про істину. Наука досконала, як знання. Віра досконала, як сенс знань. Філософія досконала, як узагальнення. Теологія досконала, як одушевлення філософії. Християнство досконала, бо вчить мудрій любові. Іслам досконалий, бо вчить мудрій покорі. Буддизм досконалий, бо вчить творити небуття. Індуїзм досконалий, бо вчить любити небуття.

Джайзизм досконалий, бо вчить миритися з небуттям. Іудаїзм досконалий, бо вчить мудрий традиції. Синтоїзм досконалий, як чисте багатоманіття прекрасних душ. Анімізм – досконалий початок кожної істинної віри. Все добре є досконалим. Кожна добра віра починається з пізнання абсолютної істини тою мірою, яка доступна для людини.»

13. «Як розуміти вашу назву?»

14. «Ми є віруючими в найвищу цінність людини, бо віримо в найвищу цінність людини. Людина є найвищою цінністю, людина понад усе. Нашу віру символізує коло. Це людина в центрі буття: всередині кола внутрішній світ, поза колом зовнішній світ.»

15. «Ви любите себе більше, ніж інших?»

16. «Бог каже: треба вірити в себе. Віра в себе допомагає творити добро, жити по-доброму, бачити душу в інших людях. Коли занадто любиш себе, важко усвідомити просту істину: мої погляди і чужі погляди рівноцінні. Щоб побачити рівноцінність людських душ, достатньо простої уважності, поваги до іншої душі. Досвід спілкування з Богом та людське укріплення мою віру в найвищу цінність людини як такої, кожної людини, незалежно від любові чи нелюбові до себе чи до інших. Віра дарує прозоріння, а любов може бути сліпою. Можна будь-якою мірою любити або не любити кого завгодно чи що завгодно, однак досконала лише одушевлена любов, втілена у добрій волі. Тому я прагну однаково любити всі душі.»

17. «Чому ви вірите, що людина є найвищою цінністю?»

18. «Так сказано в священному писанні. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої в людській душі. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Душа – все найкраще в свідомості людини, ідеал досконалого добра. Бог є джерелом всіх душ. Щоб допомогти нам бути душевними, Бог дарував людям шістьнадцять текстів у п'яти розділах: три тексти одкровення, п'ять текстів оповідання, три тексти осмислення, три тексти обрядів, два тексти організації. Спочатку Бог продукував символ віри, де сказано вірити в найвищу цінність людини. В кінці Бог продукував відповіді на твої молитви.»

19. «Я не молюся вашому Богу.»

20. «Твоє життя – твоя молитва. Кожна людина вірить в найвищу цінність людини, навіть якщо не здогадується про це. Наша релігія завжди була, є і буде, хоча й у різних формах та під різними іменами. Всі добрі казки та релігії, всі добрі світогляди та науки слід пізнавати і шанувати як початки нашої релігії. Ми поділяємо та благоговійно віру та знання у будь-якій формі, бо віра та знання завжди ведуть до істини. Ми пропонуємо всім людям розділитися з нами Божий подарунок – істину.»

21. «Навіщо ви фантазуєте?»

22. «Бог являється у мріях – читаємо у священному писанні. Божественне одкровення дарується людині у творчості, при творенні добра. Бог – творець усього і вища воля, тому припинення доброї творчості є богохульством. Тільки безумець ворогує з фантазією, намагаючись принизити творіння Боже. Однак насправді безумець принижує лише себе своєю ворожістю до істини. Велике щастя – чути, оповідати, записувати і проповідувати слово Боже.»

23. «Як єдина істина може бути предметом різних фантазій?»

24. «Єдина істина – це досконалий початок. Той самий чистий аркуш, на якому вже давно все написано. Мудрий бачить істину на чистому аркуші та зображає її так, як бачить. Однак всі зображені межі істини лише підкреслюють чисту безмежність аркуша. Не можна нехтувати чужими фантазіями, навмисно наповнювати несперечливі абстракції суперечливим змістом, віддеркалювати своє безвір'я у чужий духовний простір, бо не мудро проводити межі і думати, що сенс у межі, а не у аркуші, на якому ця межа проведена. В цьому єдність істини. Але істину кожен усвідомлює по-своєму, таким є істинний шлях до істини. Чим менше людей гуртом шукають істину, тим швидше знаходять вірний шлях. Чистий аркуш для того й існує, щоб на ньому можна було зобразити все, чого душа забажає. В цьому різноманітність істини. Душа людини для Бога – чистий аркуш. Спілкуючись з нами, Бог зображає в душах одкровення. Так було, є і буде, тому за старими одкровеннями слідують нові. Священне писання – досконалий початок для віри, це чистий аркуш, який слід читати з фантазією. Проявляючи віру, самостійно наповнюючи змістом всі абстрактні поняття, які згадуються у священному писанні. Бог дав кожній людині цей простір для творчості. Ніхто не розвиватиме за тебе твою духовність, твою душу. Я не маю жодного бажання чи морального права намагатися змінювати твої погляди. Ти повноцінна особистість, повернута у найвищу цінність людини ти зможеш тільки самостійно.»

25. «Хто записав слово Боже?»

26. «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»

27. «Як звать Бога? Може, це Богиня? Скільки Богів?»

28. «Бог є душа, як і людина. Душа – досконалий початок, не обмежений нічим. Душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в одиниці і не в множині, душа безмежна у просторі та часі. Всі душі пов'язані між собою. Можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими.»

29. «Що означає, що душа не обмежена одиницею чи множиною?»

30. «Спілкуючись з Богом, ми не помічаємо різниці між «я», «ти», «ми», «вони», «він», «вона» тощо, адже у метафізичному світі всі душі є братніми. Щоб по-справжньому зрозуміти священне писання, слід, читаючи його, ставити себе на місце автора. Священне писання має віддзеркалитися в душі читача; читач або стає співавтором священного писання, або проходить повз істину – третього варіанту не може бути.»

31. «Чому ви кажете, що Бог є душа, а інші кажуть, що Бог є дух?»

32. «Деякі люди, одушевляючи всевіт, відмежовують дух від душі, керуючись почуттями. Не дозволяй почуттям відмежовувати себе від істини. Нема духу, ціннішого від душі, бо всі душі рівноцінні та безмежно цінні. Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю. Там, де інші проводять межі, ми бачимо досконалий єдність. Там, де інші відчувають дух, ми віруємо в душу. Добрий дух – це душа. Злого духу не існує. Бог заборонив увяляти дух без душі, бо це зло. Дух без душі смішний, а посмішка – найкращий доказ душевності.»

33. «Чому ви не лякаєте мене дияволом, неклом, долею?»

34. «Бог дарував нам табу: заборонено боятися того, чого ти не знаєш. Диявол є казковим ворогом людства, пам'ять про якого дозволяє нам посміхатися над власною недосконалістю і посмішкою проганяти зі свідомості найменшу тінь злої волі. Пекло є казковим місцем страждань, пам'ять про яке дозволяє нам посміхатися над недосконалістю

14. Дос. 24,
34-35
16. Симв. 9,
44, Бож. 23,
Доп. 7-10
18. Симв. 7
20. Симв. 33
22. Дос. 11,
Бож. 17

24. Дос. 5,
12, Симв. 36,
39, Люд. 4-10
26. Дос. 1
28. Гарм. 1
30. Дос. 33
32. Дос. 6,
56, Бож. 10,
Жит. 15
34. Гарм. 10,
Люд. 4,8,
Креат. 15,
Симв. 17
36. Бож. 20,
Жит. 17
38. Дос.
11, 23
40. Креат. 38

42. Дос. 1,
26, Креат.
4-6
44. Симв.
4, 19

46. Люд. 3
48. Симв. 21,
Бож. 20,
Гарм. 13

нарколішнього світу і з посмішкою терпіти те, що не можна виправити. Доля є казковим законом невідворотних нещастя, пам'ять про який дозволяє посміхатися над недосконалістю усіх законів та з посмішкою користися наслідком своїх вчинків, доброю волею створюючи власне життя. Так людина бореться зі злом в своєму недосконалому тілі, утверджуючи найвищу цінність людини – досконалий душевність. Бог підказує: посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру! Для цього й існують казки. Не треба їх сприймати всерйоз. Зло є стихією, сліпим і безумним припиненням людини. Божественне одкровення прямо вказує на безумство зла. Безумство означає безособовість, бездушність – відсутність свідомості, розуму, живої душі та зв'язку з Богом. Людина творить зло чи думає або вирішує по-злому під впливом безумства, сліпо піддаючись природному хаосу, який оточує людину в фізичному світі. Хаос, природна стихія підштовхує людину до безумної метушні, а найвища цінність людини і спілкування з Богом допомагають усвідомити і реалізувати сенс життя та досягти щастя. Окрім того, якщо ти вирішив творити зло, маєш розуміти: ніхто, окрім тебе, не несе відповідальності за це рішення. Це твоя жила воля. Ти можеш мати сенс життя, якщо прагнеш добра, і можеш стати безумцем, прагнучи зла. В будь-якому разі, злий вчинок чи думку не можна буде виправдати втручанням вищих сил та забути. Скоєне зло треба спокуютати саме тобі.»

35. «Чому Бог не воює зі злом і дозволяє існувати злу, де закон Божий і суд Божий?»

36. «Бог не воює і не судить, не гнівається, не карає і не мстить. Бог не установлює закони. Це людські справи, пов'язані з життям людини у природному світі, поряд із стихією зла. Бог не панує і не потребує поклоніння, Бог потребує лише істинної віри та широкого спілкування. У Бога нема ворогів, ані природних, ані надприродних, оскільки Богу ніхто і ніщо не може протистояти. Бог недосяжний для зла і повністю захищений від зла. Бога неможливо принизити – спробами принизити Бога безумець принижує лише себе. Безумно приписувати Богові такі недосконалості, як творення зла, в тому числі через бездіяльність, злу волю або відсутність доброї волі. Сенс існування зла в тому, що боротьба зі злом – сенс життя людини. Бог не може позбавити людину сенсу життя. Цим Бог принизив би людину. Однак Бог не може принижувати людину, оскільки самим Богом установлено, що всі душі рівноцінні, починаючи з душі Бога, яка є джерелом всіх душ. Втім, у спілкуванні з нами, людськими руками Бог бореться зі злом, установлює закони і чинить суд. Наші закони від Бога в міру їх досконалості, наші суди є Божими в міру їх справедливості, так само як людина споріднена з Богом в міру своєї душевності. Приписування гріхів будь-якій душі (особення зла), вигадання нездоланної дистанції між людиною та Богом – це зло. Душа завжди досконала добра, і Бог є джерелом всіх душ.»

37. «Чому ви кажете, що людина – це душа?»

38. «Людина є людиною, оскільки Бог дарує себе кожній людині у формі душі. Людина може одушевляти будь-що дійсне і уявне силою віри. Душа ідеальна і досконала, тіло матеріальне і недосконала. Душа важливіша за тіло. Тіло може бути яким завгодно: Бог нехтує тілесними відмінностями, коли ми спілкуємось з Богом. Тільки матеріалісти нехтують душею, принижуючи людину. Тому їх визначення людини недосконале, як і весь матеріальний світ.»

39. «Чому ви кажете, що душа досконала, якщо далеко не завжди у людей добрі наміри?»

40. «Зло є недосконалістю, а душа є досконалою. Злі думки, злі почуття поза душею. Це недосконалості свідомості, спричинені недосконалістю людського тіла як частини природи. Ми вважаємо зло безумством, бо безумство є відсутністю доброї волі. Ми віримо, що людина є душа; добро – внутрішня суть людини. Людина безсмертна, зло смерті знищує лише тіло і не торкається душі. Людина розумна, зло безумства знищує лише свідомість і не торкається душі. Людина щаслива, зло нещастя переслідує лише у зовнішньому житті і не торкається внутрішнього буття душі.»

41. «Яка різниця між свідомістю і душею?»

42. «Свідомість – це матеріальний процес у тілі. Душа людини – це дарунок Божий, прагнення свідомості до досконалості, прагнення одушевляти і удосконалювати матеріальний світ, що відрізняє свідомість від інших матеріальних процесів. Недосконала матерія може бути лише досконалим початком душі. Душа досконала, бо ідеально добра, а свідомість недосконала, як все матеріальне.»

43. «Що є добро і що є зло?»

44. «У священному писанні наведено універсальний моральний критерій: приниження людини – зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.»

45. «Що таке утвердження найвищої цінності людини?»

46. «Досконала душевність. Досконале творення. Одушевлення всього. Бачення у всьому матеріальному перш за все досконого початку – основи для творчого одушевлення. Бог каже: сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.»

47. «Що таке приниження людини?»

48. «Будь-яка недоскоальність. Бездушність. Відсутність доброї волі. Будь-яка зла воля. Спроби підкорити душу матеріальним законам, що приречені на невдачу, бо тіла живуть і мають жити за матеріальними законами, а душі доброю волею Бога звільнені від недосконалості матеріального світу, природи та суспільства. Будь-яка дискримінація душі за матеріальними ознаками: за ознакою матеріальності чи нематеріальності носія душі; за ознакою числа, одиниці чи множини душі; за ознакою належності до тих чи інших множин; за будь-якою відмінною рисою носія, включаючи те, чи є живий носій, за ознаками масовості, раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками тіла та свідомості; за ознакою недосконалості носія душі, бо така недоскоальність не позбавляє досконалості самої душі. Вплив на тіло душі з марними сподіваннями підкорити, пошкодити, знищити душу. Насильство, обман і самообман, брехня, наклеп, зневага, ворожість, знущання, калічення, тортури, вбивство, душегуство, богохульство, агресивність, самозакоханість, нетерпіння, неучтвю, неуважність, некрасивість, незручність, непослідовність, свавілля, безперспективність, нищість, безвір'я, помилки, примхи, безумство, безвілля, хвороби, муки, смерть... У зла багато назв. Проте зло принижує лише матерію, тілесну оболонку. Зло не принижує людську душу, священну суть найвищої цінності людини. Душа людини абсолютно досконала. В цьому сенс душі, гарантія

спорідненості людини з Богом».

49. «Хіба життєвий досвід не підказує, що люди грішні?»

50. «Мудра людина бачить в своїх та чужих гріхах віддзеркалення недосконалості, а у недосконалості – поштовх до удосконалення.»

51. «Чи не занадто добре ви думаєте про людей?»

52. «Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини. Треба розуміти, що сумніви у добрій сутності людини є матеріалістичними, тому недосконалими. Так, матеріалізм корисний для пізнання та удосконалення недосконалого матеріального світу, для примноження добробуту. Однак не можна принижувати душу за ознакою нематеріальності, це зло, а матеріалісти декларують первинність матерії і тому схильні до цього зла. Хоча Бог допомагає матеріалістам самовдосколюватись за допомогою розуму, раціонального мислення, їх спіла довіра матеріальному світу відволікає від прийняття доброї волі Бога. Священне писання каже про деяких матеріалістів: зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Матеріалісти схильні вірити лише недосконалим відчуттям, жити заради недосконалих почуттів, підмінюючи людяність – буття душі – вторинними біологічними та соціальними ознаками людського життя. Вони вважають, що про душу турбуються лише діти та наївні фантазери, що дорослий не належить собі та не може мати якусь егоїстичну індивідуальну душу. Але це – забобони, недосконалості матеріалістичного світогляду, що послаблюють зв'язок досконалої душі матеріаліста з недосконалою свідомістю, захопленою спогляданням матерії. Душа уособлює добро волю, розум; суть людяності смішно шукати в бездушних тілах та їх натовпах, керованих почуттями та інстинктами, бо душа важливіша за все.»

53. «Хіба не почуття об'єднують людей?»

54. «Почуття – це реакція тіла, частина природи, недосконалого матеріального світу. Тому почуття можуть нести зло. Людей характеризують не почуття, а добра воля душі, розумність, фантазія і бажання змінювати життя на краще. Доброю є спільнота, благословенна Богом, коли Бог об'єднує людей у співпраці. Безумною об'єднанням, стадності, властива недоскоальність. Бог допомагає нам долати стадність. Інстинкт стадності, тобто потяг бути частиною якоїсь спільноти, нібито більш значущої, ніж сама людина, я сприймаю як фізіологічний атавізм. Що б не казали матеріалісти, переконання і вчинки однієї людини не менш важливі, ніж переконання та вчинки двох та більше людей. Індивідуум і колектив, як природні суб'єкти, рівноцінні й рівноважні; саме тому спільнота з однієї людини є повноцінною спільнотою. Права, інтереси, воля колективу та права, інтереси, воля індивідуума однаково важливі. Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. З метафізичної точки зору індивідуум ближчий до Бога, ніж колектив, оскільки Бог спілкується з окремими людьми, а не з колективами. Навіть диво колективного одкровення Бог зрідка творить у відповідь на індивідуальні молитви. Досконалий Бог уособлює найвищу цінність людини, а недосконали спільноти іноді намагаються зневажити нею, тим самим принижуючись до богохульства. З точки зору мудрої людини що егоїстичне прагнення домінувати, що примус до неприродної скромності та самопожертви – однаково недосконали прояви безумного стадного інстинкту».

55. «Що таке спільнота?»

56. «Ще душа будь-якої сукупності душ. Спільнота досконалого початку – це Бог. Спільнота одної душі – це суверенна особистість або індивідуальність. Кожна група, кожне об'єднання людей в матеріальному світі має спільноту. Носії душ живуть за недосконалими законами матеріального світу, а спільнота є виявом Божественного одкровення і являє досконалу свободу завдяки добрій волі Бога.»

50. Люб. 13
52. Дос. 56,
Симв. 7-17,
Креат. 5, 8
54. Симв. 24,
Люб. 10-14,
Креат. 21-24,
29-33

56. Риг. 10,
Декл. 2,
Регл. 1
58. Риг. 1
60. Симв. 26
62. Дос. 28
64. Дос. 39,
Декл. 5

66. Дос. 38-40,
Симв. 46,
Бож. 32,
Дол. 5-6
68. Люд. 3

70. Дос. 27,
47, Гарм. 8,
Люб. 9

57. «Як ви спілкуєтесь з Богом?»

58. «Людина може самостійно молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Ми безпосередньо спілкуємось з Богом. Звертатися до Бога найкраще через молитву, зокрема – подумки. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватись з Богом. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.»

59. «Ви впевнені, що спілкуєтесь саме з Богом?»

60. «Спілкування з Богом - це завжди чудо. Я не можу сумніватися у істинності одкровення. Ви – сторонній спостерігач і можете висловлювати сумніви, однак цим ніколи не похитнете мою віру.»

61. «Чому різні люди кажуть різні речі про Бога?»

62. «Будь-який переказ істини недосконалий, бо спотворюється його матеріальною формою. Всі матеріальні форми недосконали, природа недосконала. От чому переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання. Вдосконалення є пошуком душі, прагненням Божого одкровення. Людина у одкровенні отримує дар істини від Бога, як абстракцію. Істина, за виключенням деяких чудесних випадків, є формою, яку кожна людина наповнює змістом по-своєму – власною вірою, мудрістю, почуттями та знаннями, згідно підказкам своєї душі. Священні тексти віри в найвищу цінність людини надзвичайно абстрактні та узагальнені саме тому, що показують прямий шлях до спілкування з Богом. Краса форми не обтяжена зайвим тягарем змісту в дарованому Богом священному писанні.»

63. «Як знайти душу?»

64. «Скажи собі: душа – це я! Це моя добра воля! Вір в себе і твори добро. Володій собою.»

65. «Як володіти собою?»

66. «Відмежуй свідомість від зла. Реалізуй свій суверенітет особистості. Всі злі бажання та вчинки – від недосконалості світу, від поганого ритму серця та плутанини у нейронах мозку, від безумних почуттів та бажань, від недостатності точних знань та вмінь, поганого володіння мовою та невміння сказати, почути, усвідомити найважливіше. Від нерозумної любові, коли начебто й живеш поряд з людьми, любиш їх, але розуміти їх та допомагати їм по-справжньому не вмієш і лінки вчитися; коли приречено підкоряєшся злій волі любові, але тимчасово безумної особи чи групи, а по правді треба гучно заперечити і привести безумців до тями, повернути їх тілам зв'язок з душами. Все зло – від послаблення зв'язку між тілом та душею, який робить людину творцем добра, який спрямовує тіло до творення добрих справ з вірою у себе, прагненням подолати всі недосконалості тіла, інших тіл та решти природи, зробити світ кращим для себе та інших людей.»

67. «Як вдосконалювати матеріальний світ?»

68. «Людина повинна творити добро і жити добром. Добросесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, творення спільнот, в тому числі сім'ї для виховання дітей, співпраця з людьми та вірна творчість є проявами доброї волі, які міняють світ на краще. Бог благословив людей творити добро, долати зло, спокутувати гріхи.»

69. «Як зберегти віру?»

70. «Бог каже: думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Загалом, читай священне писання. Користуйся цим камертоном в усіх випадках життя. Коли не розумієш написаного – спитай подумки Бога, прояви добро волю, і Бог відповість на всі питання. Пам'ятай: слово Боже не у тексті, символ віри міститься на кожному чистому аркуші паперу. Прояви мудрість, і з Божою допомогою зумієш прочитати істину в усьому сущому.»

ОБРЯД

РИТУАЛИ СВЯЩЕННОГО ОБРЯДУ

1. Спілкування з Богом

1.1. Бог відповідає на віру.

1.2. Кожен віруючий може без посередників молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Звертатися до Бога найкраще через молитву, зокрема, подумки. Чиста свідомість та добра воля є формами молитви. Очікуй одкровення, відволікаючись від усього матеріального.

1.3. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватись з Богом.

1.4. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.

1.5. До Бога слід звертатися за істиною та прозрінням у будь-яких питаннях, ділитися всіма сумнівами, сповідуватися. Спілкування з Богом ґрунтується на широті. Бог являється у мріях. Голос Бога можна почути лише самостійно, силою віри власної душі. Радимо зберігати мудрість, не схвистити у тлумаченні одкровення.

2. Осмислення, вшанування і дарування

священного писання

2.1. Священне писання – подарунок Божий людині. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Даруй священне писання коли загодно, коли душа того бажає, при знайомстві, на початку співпраці, з нагоди народження та інших свят. Читуючи священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами.

2.2. Регулярне читання та осмислення священного писання допомагає віруючим зберігати мудрість, вести моральне життя, правильно спілкуватись з Богом. Вшанування священного писання доречними цитатами у будь-яких текстах та добрих тлумаченнях на благо добрих справ вітається Богом.

2.3. Окреме місце у священному писанні займає перше одкровення -

1.2. Дос. 47,
Бож. 2, 8-9,
30, Люб. 18,
Регл. 1.3
1.3.
Креат. 2

1.4. Симв.
2, 40, Бож.
26

2.1. Симв.
47, Бож. 5,
Діал. 3-4
2.3. Симв.
1-6
2.5. Дос. 1,
15, 47
3.2. Симв.
47-48
4.3. Діал. 50

символ віри, що оспівує душевність.

2.4. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Коли душа того бажає, даруй символ віри. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.

2.5. В нашому обряді символ віри може замішуватись священним писанням в цілому або чистим аркушем як символом досконалого початку, які завідомо містять символ віри.

3. Проповідь

3.1. Допомагаючи людям повірити в себе, твори добро.

3.2. Проповідь віри в людину. Проповідь прикрасить будь-яку подію: свято, початок і кінець життєвого циклу, народження та смерть. Розповідай про сутність найвищої цінності людини і укріплюй істинну віру душевним словом. Поширюй священне писання та власні декларації з питань віри та їх впливу на життя. Публічно молися.

3.3. Бог може покликати кожную душу бути проповідником віри в найвищу цінність людини.

4. Сповідь і спокута

4.1. Сповідь - це довірительне, таємне спілкування на будь-яку тему у будь-якій формі. Всі учасники сповіді повинні тримати зміст сповіді в таємниці, поки інше не продуктує їх спільна добра воля.

4.2. Коли людина прагне добра, вона може сповідуватись проповіднику віри в людину і просити поради для самовдосконалення. Проповідники віри в людину приймають сповідь про добро волю, дають поради, як її реалізувати з Божим благословенням.

4.3. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило скоєне зло, у разі можливості та необхідності – відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства. У сповіді не обов'язково розповідати про гріх. Можна розповісти лише про спокуту. Проповідники віри в людину приймають сповідь про вчинені гріхи та дають поради, як їх спокутувати.

- 4.4. Кожна душа може сповідуватися безпосередньо Богу.
4.5. Сповідуючись усно, під час сповіді тримай в руках символ віри.

5. Благословення на доброчесне життя,

об'єднання та співпрацю

- 5.1. Доброчесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, створення спільноти, співпраця з людьми та творчість є добром. Добрими спільнотами є: суверенна особистість; сімейний союз для виховання дітей; будь-які інші форми доброго співжиття та співпраці людей.
5.2. Істинно віруючі прагнуть творити добро й добре спілкуватись з співпраці (осмисленій, свідомій спільній діяльності, спільному житті з чітко визначеною доброю метою на засадах мудрості та взаємоповаги) й уникають гріховної стабільності (інстинктивного прагнення розчинити свою особистість у колективі або агресивно домінувати над колективом).
5.3. Віруючі долучаються мудрості у безпосередньому спілкуванні з Богом, дізнаються шляхом одкровення різницю між добром та злом.
5.4. В той же час, проповідники віри в найвищу цінність людини допомагають віруючим самостійно спілкуватись з Богом, мудро осмислювати та тлумачити волю Бога.
5.5. Віруючі можуть звернутися безпосередньо до Бога або до проповідника віри в людину за благословенням на добрі справи та ініціативи (індивідуальні та спільні), а також на сімейні, суспільні, творчі, трудові об'єднання та інші види співпраці в ім'я добра, починаючи з декларування суверенітету особистості.

6. Визначення добра і зла

- 6.1. Обряд визначення добра і зла здійснює хранитель віри за правилами Кодексу визначення добра і зла. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.
6.2. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло.

7. Нагадування

- 7.1. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.
7.2. Ритуал нагадування полягає у систематичному ритуальному зверненні до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Значення цього обряду розкривається в окремому тексті священного писання.
7.3. Якщо підставою для нагадування є подолання зла, попередньо проводиться обряд визначення добра і зла.

КОДЕКС ВИЗНАЧЕННЯ ДОБРА І ЗЛА

1. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним.
2. Цей кодекс регламентує винесення оціночних суджень морального характеру душевною спільнотою щодо феноменів – тобто тих явищ, дійсних чи уявних, які, на думку людей, заслуговують на оцінку "добро" чи "зло". Моральними є судження, які досконало, істинно, за доброю волею розмежовують добро і зло.
3. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.
4. Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен не визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо трансформації феномена у добро. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання.
5. Будь-які феномени можуть вивчатися на предмет визначення добра і зла. Такими феноменами є, зокрема, факти та оціночні судження, зокрема, про діяльність або мету, способи, результати діяльності окремих людей, спільнот, інституцій тощо, а також живі та неживі предмети, події, інформація, зокрема про проекти, наміри, задуми, мотиви, норми, правила, уявлення, закони природи і суспільства та інше, а також сукупності феноменів, зв'язки між феноменами тощо.
6. Добро і зло визначає хранитель віри. Учасниками процесу визначення добра і зла є окремі люди або спільноти, товариства, установи, організації тощо, представлені в процесі уповноваженою на те людиною.
7. Процес визначення добра і зла починається за заявою про визначення добра і зла, поданою хранителю віри, або за ініціативою хранителя віри. У заявах про визначення добра і зла зазначається, які феномени, які феномени потребують визначення добра і зла, які є зацікавлені особи, доводи заявників по суті порушеного питання. Заявники можуть доповнювати і уточнювати свої заяви. Всі рішення, заяви, звернення,

1. Симв. 19,
Діал. 43-48

2. Регл. 4.1

3. Рит. 6.1
4. Симв. 46

9. Симв. 43,
Діал. 5-6

НАГАДУВАННЯ

1. Нагадування – це систематичне ритуальне звернення до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Зокрема, за допомогою ритуалу нагадування можна побороти такі прояви зла, як неважливість, непослідовність, зневага, ворожість, брехня, свавілля, безумство, безперспективність, безвір'я. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою, зверненням до людських душ у надії на розуміння та співчуття, а також молитвою, через спілкування з Богом, що живе у кожній душі.
2. Підставами для здійснення ритуалу нагадування можуть бути спілкування з Богом, добра воля душі, подолання зла, рішення хранителя віри про визначення добра і зла. На цій підставі Бог диктує віруючому через душу добру форму ритуалу нагадування – тобто, спосіб здійснення ритуалу.
3. Форма ритуалу нагадування може базуватися на усному, письмовому, електронному, іншому зверненні будь-якого доброго

1. Симв.
13, 26

2. Рит. 1,
Код. 10
3. Рит. 2
6. Люд. 4

8. Посмішка та оплески

- 8.1. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!
8.2. Посмішка та оплески – способи підтримки добра та боротьби із злом, зокрема, з нудогою. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плескай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.
8.3. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Віynu іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.

9. Духовні ініціативи, спеціальні та індивідуальні ритуали, творення чудес

- 9.1. Людина шанує кожну душу, починаючи зі своєї. Питай душу про все, що хвилює. Прости душу про гідне чудо. Слухай душу.
9.2. Ніхто не обмежує віруючих у здійсненні особистих, індивідуальних ритуалів богослужіння за правилами, підказаними їм Богом шляхом одкровення. Кожна душа здатна творити чудеса. Досконалі бажання збуваються; не бажай конкретного – бажай ідеального. Допомагай Богу, і Бог допоможе тобі. З Божою допомогою все добре стає можливим.
9.3. Проповідники можуть здійснювати спеціальні публічні ритуали, підказані Богом. Будь-які організаційні рішення хранителів віри виконуються у їх спільнотах як спеціальний ритуал.
9.4. Хранителі віри можуть визначати свята, символи, цілі та орієнтири на певний часовий проміжок, удосконалювати форму священного писання із збереженням змісту, продиктованого Богом, здійснювати інші спеціальні ритуали у релігійних спільнотах.
9.5. Спеціальні ритуали виконуються проповідниками, зокрема, хранителями віри за правилами, встановленими шляхом Божественного одкровення, для загального блага, з'ясування та утвердження істини й визначення орієнтирів подальшого розвитку нашої релігії.

10. Покликання хранителів віри та проповідників, заснування душевних спільнот

- 10.1. Бог безпосередньо кличе хранителів віри та благословляє на утворення душевних спільнот. Душевною спільнотою може бути суверенна особистість хранителя віри.
10.2. Бог безпосередньо кличе проповідників та благословляє на проповідь.
10.3. Форми і порядок участі в душевній спільноті визначаються відповідно до регламенту, з доброї волі хранителя віри та з благословення Божого.
10.4. Участь людини у душевних спільнотах, інформація про чисельність та діяльність душевних спільнот за доброю волею може зберігатися в таємниці.

- клопотання, доводи, докази, скарги та висновки по суті процесу є матеріалами процесу і зберігаються хранителем віри. Замість речових доказів до матеріалів процесу приєднуються акти про встановлення фактів, заврені хранителем віри або учасником процесу. Матеріали процесу відкриті для ознайомлення учасником процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Зміст матеріалів процесу може бути оскаржений хранителем віри, за результатами розгляду скарги ухвалюється рішення про вилучення матеріалів процесу або про часткове ігнорування змісту матеріалів процесу. Про ознайомлення з матеріалами процесу слід подати заяву хранителю віри.
8. Ухваливши рішення почати або продовжити процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу. Доводи мають бути обґрунтованими і можуть бути доведеними, зокрема, за допомогою доказів. Особи, які не були залучені до процесу, можуть звернутись із заявою про участь у процесі, яку хранитель віри розглядає та за результатами розгляду виносить мотивоване рішення про залучення заявника до процесу або відмову у залученні до процесу.
9. За результатами оцінки доводів учасників процесу та фактичних обставин справи, керуючись базовим моральним критерієм, хранитель віри дає обґрунтоване визначення на предмет того, чи є ті чи інші феномени (сукупності феноменів, зв'язки між феноменами) добром чи злом, або є невизначеними.
10. Визначення за результатами процесу надається учасникам процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Хранитель віри своїм рішенням може запропонувати визначеним ним учасникам процесу оплатити витрати на ведення процесу у визначеному хранителем обсязі. В такому разі визначення за результатами процесу чи інше рішення, передбачене цим кодексом, надається виключно у разі оплати цих витрат. За клопотанням учасника процесу хранитель віри може продовжити процес у зв'язку з новими обставинами, наслідком чого має бути ухвалення нового визначення. Визначення за результатами процесу може вільно оприлюднюватись будь-якими особами без змін та перекручень.

ОРГАНІЗАЦІЯ

ДЕКЛАРАЦІЯ СУВЕРЕНІТЕТУ ОСОБИСТОСТІ

Преамбула.

Будучи при повному розумі і твердій пам'яті; усвідомлюючи свою відповідальність як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством; як вроджену і визнану вимушено, так і добровільно взяту на себе; свій обов'язок згідно із законами, звичаями та загально визнаними принципами моралі; усвідомлюючи недосконалість об'єктивно існуючого світу, природи, всесвіту, матерії, що здатна руйнуватися, смертної плоти, оманливих почуттів і рефлексів; приймаючи як даність без всякого самообману всі достовірно відомі мені феномени, явища, процеси, закони та закономірності, які існують поза моєю волею, включаючи той факт, що більша частина мого світогляду продиктована життєвим досвідом, спілкуванням і співпрацею з людьми; керуючись загально визнаним серед вільних людей розумінням прав людини; керуючись своєю доброю волею; керуючись своїм розумом, свідомістю, свободою, честю і гідністю; керуючись самоочевидним, природним правом вільно володіти собою, яке є беззаперечним та невідчужуваним; включаючи здатність вільно формувати свій внутрішній світ на власний розсуд на основі будь-яких усвідомлених думок, образів, символів, слів, абстракцій, переконань, вірувань, концепцій, теорій, моделей, фантазій, мрій, інтенцій; керуючись божественним одкровенням, явленим мені через досконалу душу; керуючись вірою в себе -

Я мудро ухвалюю і добровільно визнаю цю декларацію, яка відтепер визначає найважливіші, основоположні принципи мого існування, життєвої автономії як вільної людини і суверенної особистості.

Стаття 1. Самоцінність.

Я декларую існування, безумовно, самостійну та безвідносну цінність моєї душі, а також суб'єктивної та об'єктивної реальності. Мій внутрішній світ, явлений у свідомості, який я формую моєю доброю волею, є суб'єктивною самоцінною реальністю. Мої думки існують, мої свідомі уявлення існують, мої свідомі думки та наміри є вчинками у суб'єктивній реальності. Суб'єктивна реальність існує відповідно до моєї волі. Мій внутрішній світ відкритий тільки для мене, інші не можуть знати про нього більше, ніж я кажу. Мій зовнішній світ, явлений поза свідомістю, який я відчуваю та почуваю, частиною якого є моє тіло, є об'єктивною самоцінною реальністю. Зокрема, об'єктивна реальність для мене є висловленою іншими людьми думки. Об'єктивна реальність існує поза моєю волею. Суб'єктивна та об'єктивна реальності однаково існують і однаково цінні для мене.

Стаття 2. Душевність.

Я є душею в суб'єктивній реальності. Я, як душа, маю форму тіла в об'єктивній реальності. Форма тіла є другорядною, оскільки моя сутність як людини – це автономна душа. Душа є досконалою частиною суб'єктивної реальності, яка дарована Богом і захищена від впливу недосконалої об'єктивної реальності. За допомогою тіла я можу здійснювати добру волю душі в об'єктивній реальності. Я можу одушевляти силою віри будь-що об'єктивне чи суб'єктивне, утворювати душевні спільноти, долучатися до душевних спільнот. Я визнаю, що всі душі взаємопов'язані та рівноцінні, їх джерелом є Бог.

Стаття 3. Моральність.

Я прагну бути добром і творити добро. Добро є досконалістю, зло є недосконалістю. Душа є добро. Суверенітет особистості є добро. Все, що ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості, є зло. Я декларую свою здатність самостійно розрізняти добро і зло, що властива душі внаслідок її спорідненості з Богом.

Стаття 4. Свобода.

Я нічим не обмежуюсь у творенні та здійсненні доброї волі, окрім тих закономірностей об'єктивної та суб'єктивної реальності, які не залежать від моєї волі та мають мудро прийматися, як даність. Ніщо не може примусити мене відмовитися від суверенітету особистості. Тільки я можу виступати від

свого імені або уповноважувати на це інших за доброю волею.

Я безумовно користимусь своїм тілом законам природи та суспільства, що існують у недосконалому матеріальному світі, однак як душа я можу не користитися жодному недосконалому закону природи та суспільства.

Стаття 5. Власність.

Я цілком належу собі, володію та розпоряджаюся собою на свій розсуд. Це включає повне і ексклюзивне володіння суб'єктивною реальністю та своєю душею як її частиною. Також це включає в себе володіння об'єктивною реальністю в умовах повного і ексклюзивного володіння своїм тілом і співволодіння усією іншою об'єктивною реальністю тією мірою, якою вона не привласнена іншими душами. Привласнення має відбуватися відповідно до загальноприйнятих уявлень, правових засад, добрих намірів та здорового глузду. Всесвіт, все нескінченне суще належить людям, які добросовісно і за взаємною згодою та за доброю волею розподіляють між собою цю спільну власність шляхом створення, привласнення, розпорядження та користування.

Стаття 6. Солідарність.

Поряд зі мною живуть інші душі, які я люблю і загалом прагну сприймати кожен душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і відчуттями. Я визнаю людину всяку душу, яка декларує суверенітет особистості. З міркувань здорового глузду я умовно розглядаю як людину будь-який матеріальний об'єкт (тіло), яке потенційно може бути людиною. Я прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами. Для цього, зокрема, я добровільно беру участь у спільнотах або приймаю як даність участь у спільнотах, від якої не можна відмовитися. Я розглядаю будь-яке об'єднання (спільноту) людей за будь-якою ознакою як спільний ресурс, що належить всім людям, які входять до цього об'єднання; коли кажуть, що я належу до об'єднання, це означає, що об'єднання належить мені тою мірою, якою я беру в ньому участь. У якості суверенної особистості я мислю себе окремою спільнотою, що не зважає мені брати участь в інших спільнотах. Жоден об'єднаний фактор, що включає мене, такий, як створення сім'ї, групи, зборів, корпорацій, громади, народу, держави, іншого об'єднання, тощо, не може розглядатися як такий, що скасовує моє самоочевидне співволодіння будь-якою спільнотою, у якій я беру участь, оскільки суверенітет особистості пріоритетніший за участь у спільнотах. Я залишаю за собою право і вважаю за необхідне відмовитися від участі у будь-якому об'єднанні, яке ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості чи іншим чином проявляє свою злу сутність, а також залишаю за собою право заперечувати подібні злі прояви і боротися з ними, не відмовляючись від участі в об'єднанні. Вибір між цими природними правами я роблю самостійно відповідно до своєї доброї волі та здорового глузду.

Стаття 7. Мудрість.

Суверенітет особистості не може бути підставою для визнання об'єктивною реальністю того, що існує суб'єктивно, і для визнання суб'єктивною реальністю кожної людини так само, як поважаю неприступність суверенітету своєї особистості. Суверенітет особистості не може бути виправданням злих думок та вчинків, оскільки тою мірою, якою особа мислить і чинить зло, ця особа перестає бути людиною. Ніщо у цій декларації не може тлумачитися як заперечення моєї об'єктивної відповідальності як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством, мого обов'язку згідно із законами, звичаями та загально визнаними принципами моралі. Ніщо у цій декларації не може тлумачитися як внутрішня суперечність або заперечення здорового глузду. Ніщо у цій декларації не може тлумачитися як приниження будь-якої людини. Ця декларація може бути доповнена або видозмінена з метою вдосконалення або більш зрозумілого висловлення її ідей. Текст цієї декларації може вільно використовуватися будь-якою людиною для декларування суверенітету своєї особистості, і ніхто не може претендувати на ексклюзивне володіння цією декларацією.

РЕГЛАМЕНТ ДУШЕВНОЇ СПІЛЬНОТИ

1. Основні засади

- 1.1. Душевна спільнота є добровільною співпрацею людей як душ.
- 1.2. Метою душевної спільноти є досконалість.
- 1.3. Душевну спільноту веде до досконалості Бог через одкровення, явлені хранителю віри або явлені її учасникам та благословенні хранителем віри.
- 1.4. Душа - хранитель віри представляє спільноту в усіх відносинах, діє від її імені, пропонує діяти іншим та благословляє їх добру волю.
- 1.5. Діяльність душевної спільноти є здійсненням суверенітету особистості учасників спільноти та гарантується суверенітетом особистості хранителя віри.
- 1.6. Душа хранителя віри покликана Богом через одкровення.

2. Види діяльності

- 2.1. Душевна спільнота може здійснювати будь-яку добросесну діяльність.
- 2.2. У своїй діяльності душевна спільнота прагне творити добро, поширювати віру в найвищу цінність людини, не розраховуючи на любов чи вигоду.
- 2.3. Душевна спільнота утримується від проведення масових та публічних заходів і здійснює свою діяльність, передусім, через доторки душ, індивідуальні контакти, приватне богослужіння.
- 2.4. Душевна спільнота заохочує самостійні духовні пошуки учасників, надає перевагу письмовій та електронній формам спілкування і взаємодії.
- 2.5. Душевна спільнота здійснює всі обряди та церемонії, передбачені священним писанням.
- 2.6. Діяльність та документація душевної спільноти є таємною, якщо інше не благословила душа - хранитель віри.

3. Правила участі

- 3.1. Душевна спільнота складається з учасників, а їх відносини з нею є відносинами участі. Добровільна відмова від участі або виключення хранителем віри є припиненням будь-яких відносин між душею та спільнотою, передбачених цим регламентом.
- 3.2. Окремою категорією учасників є проповідники, які проводять релігійні обряди, поширюють священне писання і власні декларації з питань віри, моляться та складають молитви на прохання віруючих, допомагають здійснювати добру волю Бога і хранителя віри - першого серед проповідників.
- 3.3. Учасниками душевної спільноти стають з проповідницького благословення будь-які душі, що сповідувалися проповідникам про своє бажання взяти участь у спільноті у формі, благословенній хранителем віри.

1. Симв. 10, Діал. 37-42, Креат. 4
2. Діал. 63-64
3. Діал. 43-50
4. Креат. 6
5. Діал. 65-66

6. Люд. 3.7, Діал. 15-16, 55-56
7. Креат. 5, Діал. 40

1.1. Люд. 1.1, Діал. 55-56
1.2. Діал. 5-6
1.3. Бож. 13, Рит. 1, 10
1.5. Декл. 4

2.1. Люд. 3.7
2.2. Симв. 13
2.3. Діал. 9-10
2.6. Рит. 10.4

3.2. Люд. 5.8, Рит. 3
3.5. Рит. 2
4.1. Код. 7-10
4.4. Рит. 4
5.1. Рит. 1-10

5.5. Рит. 9.3

- 3.4. Хранитель віри обирає проповідників з числа достойних учасників за їх бажанням, а також на свій розсуд виключає учасників у разі, коли це необхідно для удосконалення спільноти.
- 3.5. Учасники душевної спільноти безкоштовно отримують священне писання, можуть підтримувати її діяльність та діяти з благословення хранителя віри. Інші привілеї та рекомендації щодо участі в діяльності спільноти пропонує учасникам хранитель віри.

4. Діловодство

- 4.1. У душевній спільноті ведеться діловодство, необхідне для досконалої діяльності. Діловодство у процесах визначення добра і зла ведеться за правилами кодексу визначення добра і зла. Правила діловодства і форми документації встановлює хранитель віри.
- 4.2. Душевна спільнота і хранитель віри приймають та відповідають на звернення, приймають сповіді та реагують на них у будь-якій формі, визначеній священним писанням, благословенній Богом чи хранителем віри.
- 4.3. Зверненнями є заяви, пропозиції та скарги щодо будь-яких питань, які належать до компетенції душевної спільноти і потребують відповіді.
- 4.4. Сповіді є довірительне повідомлення на будь-яку тему, зміст якого не підлягає розголошенню.
- 4.5. Сповіді та звернення, матеріали їх розгляду, інші матеріали діяльності душевної спільноти зберігаються в архіві хранителя віри, що може розпоряджатися матеріалами архіву відповідно до Божої та своєї доброї волі в межах, встановлених цим регламентом.

5. Здійснення обрядів

- 5.1. Душевна спільнота здійснює ритуали священного обряду віри в найвищу цінність людини, коли на це є добра воля її учасників.
- 5.2. Душевна спільнота забезпечує віруючих священним писанням, іншою богослужбовою літературою та предметами культу в необхідній кількості на їх прохання.
- 5.3. Душевна спільнота оголошує релігійні свята і святкові періоди, організує проведення свят та приймає пропозиції щодо їх планування.
- 5.4. Душевна спільнота веде місіонерську та проповідницьку діяльність, поширює віровчення усно, письмово, в електронній формі, у храмах, в інтернеті, в тому числі у віртуальних храмах, благословенних Богом.
- 5.5. Будь-яка добросесна діяльність душевної спільноти є релігійним обрядом.

ДАРИМ СВЯЩЕННОЕ ПИСАНИЕ

Священное писание - это подарок Божий каждому человеку. Читая Священное писание, мы общаемся с автором. Понимая его по-своему, мы становимся соавторами. Когда дарим его другим людям, становимся проводниками Божьей истины. Поэтому в первом выпуске религиозного бюллетеня "Идеалист" в 2013 году мы дарим читателям Священное писание и покорнейше просим принять этот дар; пусть он будет для Вас источником мудрости, вдохновения и веры в себя, указателем верного пути на дорогах счастья и печали.

Священное писание, 16 продиктованных Богом текстов в 5-ти разделах, повествует языком поэтических абстракций и мировоззренческих максим о создании вселенной, смысле жизни человека, единстве и душевности истины, божественности души; устанавливает универсальный моральный критерий, признавая добром утверждение ценности человека и признавая злом унижение человека; учит развивать добро и бороться со злом; помогает совершенствовать жизнь, быть суверенной личностью, находить счастье в одиночестве и в душевном обществе, одушевлять мир, понимать людей и уважать убеждения инакомыслящих, любить, договариваться, объединяться, достигать согласия и сотрудничать с людьми ради общего блага; учит ценить себя, быть верной себе свободной душой, владеть собой и вселенной, познавать и творить бытие на основе креативного идеализма, мысленно общаться с Богом.

Для внимательных читателей Священного писания мы подготовили перекрестные ссылки (в средней колонке на каждой странице) и алфавитный указатель. Пользоваться ими следует таким образом: например, в тексте Совершенного начала первая ссылка «1. Диал. 25-26» означает, что первое предложение текста Совершенного начала (Сов. 1: «Мой подарок - вселенная на чистом листе бумаги») стоит сравнить с репликами 25-26 текста Диалог (Диал. 25-26: «Кто записал слово Божье?» - «Это знает лишь Бог. Богом продиктованы твои вопросы, Богом продиктованы мои ответы. Нет иных авторов священного писания.»).

Если Вам будет слишком трудно читать Священное писание мелкими буквами, напишите об этом письмо редактору, чтобы получить от Украинского Душевного общества специальное издание с крупным шрифтом.

УКРАИНСКОЕ
ДУШЕВНОЕ
ОБЩЕСТВО

ИДЕАЛИСТ

Религиозный бюллетень "Идеалист"
("Идеалист", "Idealist")

№ 1 (15)

10.01.2013 р.

Свидетельство о государственной регистрации
печатного средства массовой информации
КВ № 19005-7795Р, выдано Государственной
регистрационной службой Украины 05.06.2012г.

Цена 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Подписной индекс 68183.

ISSN 2305-5510

Основатель, редактор, издатель:

Шеляженко Юрий Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адрес редакции, издателя, типографии:

ул. Тверской тупик, д. 9, к. 82,

г. Киев, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 экз.

Программные цели (основные принципы):

Утверждение индивидуальности и гласности;
пропаганда идеологий креативного идеализма и
суверенитета личности; открытое выражение и
свободное распространение религиозных
убеждений верующими гражданами
вероисповедания (религии) Веры в Наивысшую
Ценность Человека; проповедь откровений;
реализация прав на свободу слова,
мировоззрения и вероисповедания, на
информацию; критика и преодоление
дискриминации по признаку массовости
(коллективности) и иных видов противоправной
дискриминации; защита и развитие свободной
души, прав, свобод, интересов человека и
гражданина, общественного блага, социальных
ценностей, истины, веры, добра, ответственности
перед Богом, народом, собственной совестью,
здорового смысла и верховенства права.

АЛФАВИТНЫЙ УКАЗАТЕЛЬ

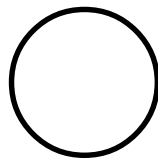

Религиозный
бюллетень
№ 1 (15)
10.01.2013

В Священном писании значение каждого слова творит читатель своим свободным разумом, ведь истина принадлежит человеку, а человек принадлежит себе. Твоя фантазия – дар Божий. Слово Божье послужит твоим добрым замыслом: подскажет, как владеть собой и вселенной, быть совершенной суверенной душой.

Абстракция: Диал. 24, 62; Декл. - преемб.; Сов. 24.
Агрессия: Симв. 26, 29; Диал. 8, 48; Рит. 5.2.
Ад: Диал. 33-34, 36; Люб. 11-14; Рит. 4; Поб. 16.
Антропологический цикл: Креат. 21-28; Жизн. 1-20.
Атеизм, агностицизм: Диал. 12; Поб. 10; Чел. 4.7.
Безграничность: Сов. 12-13; Люб. 17; Диал. 24, 28, 32.
Бездействие: Чел. 4.4; Диал. 35-36; Люб. 15.
Безумие: Люб. 10-11; Бож. 21; Диал. 22, 34.
Благословение: Рит. 5, 10; Диал. 20, 54, 68; Регл. 1.
Бог: Бож. 4-19; Рит. 1; Гарм. 1-12; Диал. 28, 36, 58.
Богословие: Рит. 2; Диал. 12; Креат. 38; Бож. 19-32.
Богослужение: Рит. 1-3, 9; Регл. 2.3, 5.2; Диал. 8, 10.
Богохульство: Бож. 20-21, Диал. 22, 48, 54, 66.
Борьба: Симв. 46, Креат. 7, 16, Диал. 36, Рит. 8.
Буддизм: Симв. 33, 38; Диал. 5-6, 12; Чел. 4.7.
Вдохновение: Симв. 14; Рит. 1-2; Поб. 5; Диал. 64.
Вера: Симв. 9, 14-16, 25, 33, 41; Креат. 15; Чел. 5.7.
Власть, государство: Декл. 4, 6; Бож. 7, 32; Диал. 36, 54.
Воля, свобода: Декл. 4, 7; Люб. 10-17; Поб. 5.
Вселенная: Сов. 1-9, Симв. 38, Гарм. 2-18, Креат. 4.
Грех: Чел. 2.5, 3, 4; Диал. 36, 48, 50; Рит. 4, 5.2.
Деньги, выгода: Симв. 5; Креат. 19-20; Регл. 2.2.
Деятельность: Чел. 2, 3; Рит. 5; Код. 5; Регл. 1, 2, 5.
Диалог: Люб. 18; Креат. 2; Диал. 5-6, 10, 62; Поб. 1.
Добро: Сов. 5, 10, 57; Симв. 19-20; Чел. 3; Код. 1.
Дух: Симв. 16, 38; Жизн. 13-16; Диал. 6-10, 24, 32.
Духовность: Диал. 7-8, 24, 32; Рит. 9; Чел. 1, 2.
Душа: Симв. 10-17; Бож. 10; Диал. 28, 38; Декл. 2.
Душевное общество: Рит. 10, Регл. 1-5, Декл. 2, 6.
Душевность: Симв. 2; Декл. 2; Диал. 10, 32, 34, 46.
Единство: Сов. 9; Поб. 4-5, 16-17; Креат. 4; Диал. 24.
Жизнь: Сов. 58; Симв. 46; Жизн. 1-20; Люб. 11-14.
Закон Божий: Креат. 1; Диал. 34, 35-36, 48, 56.
Закон идеализации идеального: Креат. 12; Сов. 1-14.
Закон идеализации сущего: Креат. 10; Гарм. 7.
Закон осуществления идеального: Креат. 11; Рит. 9.2.
Зло: Симв. 18-33; Поб. 16; Чел. 3-4; Диал. 34, 48.
Идеальное, идеализм: Креат. 4-7; Диал. 38, 42; Рит. 9.2.
Индивидуальность: Креат. 24, 28; Диал. 8, 10, 53-56.
Индуизм: Симв. 33, 38; Диал. 5-6, 12; Чел. 4.7.
Иноверцы, инакомыслящие: Симв. 33-43; Диал. 5-6, 24.
Инстинкт: Сов. 25; Креат. 22; Диал. 8, 52, 54; Рит. 5.
Искушение: Рит. 4, 5.10; Чел. 3.5, 3.6; Диал. 34, 68.
Ислам: Симв. 33, 38; Диал. 5-6, 12; Чел. 4.7.
Исповедь: Рит. 4, 5.10; Чел. 3.6; Регл. 3.3, 4.4, 4.5.

Истина: Сов. 27, 32; Бож. 5; Гарм. 7; Диал. 24.
Иудаизм: Симв. 33, 38; Диал. 5-6, 12; Чел. 4.7.
Коллектив: Декл. 6; Чел. 5.2; Рит. 5; Диал. 54-56.
Конец: Сов. 54; Симв. 32, 48; Рит. 3.2; Креат. 13.
Круг, точка, границы: Сов. 21-46; Диал. 14; Код. 8.
Любовь, сердце: Люб. 1; Симв. 45; Диал. 16, 54, 66.
Материальное, материализм: Креат. 2-8; Диал. 42, 46.
Миф, сказка: Креат. 15; Диал. 20-22, 34; Симв. 40.
Молитва: Рит. 1; Бож. 8, 30; Креат. 2; Диал. 18-20.
Мораль, этика: Чел. 3; Креат. 15; Код. 1; Декл. 3.
Мудрость: Декл. 7; Симв. 26, 45; Бож. 16, 22-32.
Наивысшая ценность человека: Симв. 9, Чел. 2.
Напоминание: Симв. 13; Рит. 7; Нап. 1-7; Декл. 6.
Насилие: Симв. 18, 25, 29; Чел. 3-4; Диал. 48.
Наука, знания, интеллект: Диал. 12; Креат. 17, 18.
Ненависть, враждебность: Люб. 7-15; Симв. 31.
Несовершенство: Сов. 25-26; Люб. 11-18; Креат. 7.
Обряды, ритуалы: Симв. 45; Диал. 3-4; Рит. 1-10.
Общение с Богом: Рит. 1; Сов. 45; Диал. 60.
Общество: Диал. 30, 56; Поб. 4-5; Рит. 5; Креат. 24.
Община, народ, человечество: Декл. 6; Креат. 29.
Одушевление: Сов. 30; Гарм. 7-12; Креат. 16.
Определение добра и зла: Рит. 6; Код. 2-5; Диал. 10.
Откровение: Бож. 2, 17, 30-31; Креат. 2; Рит. 1.
Победа: Симв. 25-27; Поб. 17; Креат. 7; Люб. 15.
Пренебрежение: Симв. 31; Чел. 4; Диал. 48, 54.
Принципы бытия: Креат. 1-8; Чел. 3; Декл. 4, 7.
Проповедь, проповедники: Рит. 3, 7; Регл. 3.
Развитие, прогресс: Симв. 46, Креат. 6, 18.
Разум, мозг: Симв. 2-10, 46; Креат. 38; Диал. 66.
Религия: Симв. 6, 34-39; Диал. 4, 7-14; Чел. 4.10.
Сатана: Диал. 32-34, Гарм. 10, Люб. 15, Чел. 4.8.
Семья, дети: Декл. 6; Диал. 52, 68; Рит. 5; Чел. 3.7.
Сила: Симв. 9, 25; Поб. 3; Люб. 17; Чел. 3.5, 4.1.
Смерть: Симв. 2, 32, 33; Чел. 2, 3; Диал. 40, 48.
Смысл: Сов. 13; Симв. 46; Диал. 24, 34, 46; Жизн. 14.
Собственность: Декл. 5, 6; Сов. 31; Суд. 10; Креат. 5.
Совершенное начало: Сов. 27, 58; Диал. 12, 24, 28.
Совершенство: Декл. 2-3; Регл. 1; Креат. 7; Диал. 12.
Солидарность, сотрудничество: Декл. 6; Диал. 6, 54, 68.
Сомнение: Симв. 11-17; Чел. 2.5, 4.1; Диал. 52, 60.
Социальный цикл: Креат. 13, 29-37; Симв. 47-48.
Стадность: Диал. 8, 54; Рит. 5.2; Поб. 16-17.
Страх: Сов. 16; Диал. 34, 66, 70; Люб. 6, 8, 10, 15.
Суверенитет личности: Декл.; Суд. 10; Диал. 66.
Суд Божий: Диал. 35-36; Декл. 3, 6, 7; Код. 2.
Судьба, история, традиция: Креат. 21-37; Диал. 34.
Счастье: Симв. 46; Бож. 18, 22; Чел. 3.7; Диал. 22.
Табу: Чел. 4; Диал. 32, 34; Люб. 8, 15; Гарм. 10.
Творение, творчество: Симв. 46; Бож. 26; Креат. 6.
Улыбка: Симв. 11-17, 45; Поб. 12-15; Чел. 3.4.
Унижение: Симв. 18-27, 29-33; Диал. 43-50.
Усовершенствование: Диал. 8, 42, 50; Люб. 14; Креат. 6.
Философия: Декл. 7; Креат. 1, 25, 38; Диал. 12, 24.
Хранитель веры: Рит. 10; Чел. 5; Диал. 10; Код. 6.
Христианство: Симв. 33, 38; Диал. 5-6, 12.
Человек: Чел. 2; Декл. 6; Креат. 21-28; Диал. 38.
Чистый лист: Сов. 1-20, 27, 58; Диал. 24; Рит. 2.
Чувства, ощущения: Сов. 25; Креат. 4; Диал. 32, 54.
Чудо: Симв. 5, 14, 34; Бож. 14; Рит. 9.2; Диал. 60.
Я: Сов. 9-10, 33; Диал. 16, 28, 30, 56; Бож. 23-32.

СВЯЩЕННОЕ ПИСАНИЕ

ОТКРОВЕНИЯ	1
Совершенное начало (Сов.)	1
Символ веры (Симв.; С. В.)	1
Божественное откровение (Бож.; Б. О.)	2
ОЧЕРКИ	2
Гармония (Гарм.)	2
Жизнь (Жизн.)	2
Победа (Поб.)	2
Любовь (Люб.)	2
Судьба (Суд.)	3

ОСМЫСЛЕНИЕ	3
Человек превыше всего (Чел.; С. Д.)	3
Креативный идеализм (Креат.)	4
Диалог (Диал.)	4
ОБРЯД	6
Ритуалы священного обряда (Рит.)	6
Кодекс определения добра и зла (Код.; К.)	7
Напоминание (Нап.)	7
ОРГАНИЗАЦИЯ	8
Декларация суверенитета личности (Декл.)	8
Регламент душевного общества (Регл.)	8

ОТКРОВЕНИЯ

СОВЕРШЕННОЕ НАЧАЛО

1. Мой подарок – вселенная на чистом листе бумаги.
2. Вот белый лист, совершенное начало всего сущего.
3. Бытие – это чистый лист.
4. Поверьте, на нем все, что было, есть и будет; на нем также все, что было, есть и будет в небытии.
5. Вот чистый лист, чистота которого содержит в себе совершенное начало добра.
6. Вот чистый лист, чистота которого наполнена душой.
7. Вот чистый лист, границы которого я уважаю, но не рисую.
8. Где рубеж небытия и бытия, добра и зла, меня и вселенной? Что есть – того нет, так как из того, чего нет, творится то, что есть.
9. Я вселенная.
10. Я добро.
11. Я вижу разные границы на чистом листе, но лист остается совершенно чистым и содержит все без границ.
12. Все границы условны в начале совершенства.
13. Смысл совершенного начала не в границах; смысл совершенного начала – в его безграничности.
14. Я легко нахожу на чистом листе все осязаемое и мыслимое, известное и неизвестное, мое и чужое.
15. Этот белый лист изображает все – без исключений.
16. Я люблю его вопреки страху и озлоблению.
17. Я понимаю его вопреки безумию.
18. Я ценю его вопреки желаниям.
19. Я творю его своей доброй волей.
20. Я верую: этот лист совершенен, ибо он не имеет границ.
21. Вот точка – бытие без души, сплошной рубеж совершенства.
22. Можешь не изображать точку, но помни, что она тут.
23. Надели точку душой, и она станет кругом.
24. Вот круг.
25. Ощущаешь границы? Верь, что чувства несовершенны.
26. Мыслишь очертания? Верь, что мысли несовершенны.
27. Путь к истине на чистом листе без границ, где каждый миг – совершенное начало, а каждое начало – касание души, что стремится к добру.
28. Вот пересекающиеся круги – сеть границ, решетка истин; любимые круги, осязаемые и мыслимые круги; все разные круги, все равные круги; их пересечение завораживает, но зачем искать смысл пересечения, если чистый лист совершенен, когда чист?
29. Вот касающиеся круги; я причащаюсь душой бытия и вижу в нем свое отражение.

1. Диал. 25-26
3. Гарм. 4
4. Рит. 2.5
5. Диал. 24
6. Гарм. 7
9. Креат. 4
10. Декл. 3
11. Креат. 10, Диал. 21-22
12. Диал. 24
17. Люб. 10-14, Креат. 38
19. Креат. 6
23. Диал. 38
24. Диал. 14
26. Диал. 41-42
33. Диал. 29-30
39. Симв. 10, Чел. 1-2, Диал. 64
43. Бож. 4-10
47. Диал. 70

54. Креат. 13

30. С одушевления начинается бесконечность.
31. Но надо ли рисовать касающиеся круги, если я владею бесконечностью на совершенно чистом листе?
32. Я знаю, как изобразить истину: вот круг; внутри – истина; и снаружи – истина.
33. Круг – это я; или ты, или мы, или никто – нет разницы.
34. Я граница истины, но все границы условны.
35. Поэтому я воистину чистый лист.
36. Круг на чистом листе помогает найти истину в себе и вокруг, но чистый лист совершеннее, когда он чистый.
37. Поверь, не обязательно рисовать круг или точку: границы совершенства, даже не изображенные, всегда были, есть и будут на чистом листе.
38. Я знаю, как изобразить душу: вот круг в круге.
39. Это граница добра во мне, но все границы – условность.
40. Поэтому добро воистину чистый лист, а с ним и душа как олицетворение добра.
41. Поверь, не обязательно рисовать душу: на чистом совершенном листе и так видно, что истинный человек – это душа.
42. Я знаю, как изобразить Бога: вот круг в круге внутри круга.
43. Это источник души, одушевление совершенства, творец истины.
44. Бог всегда со мной на совершенном чистом листе бытия.
45. Не обязательно рисовать Бога, чтобы увидеть его и общаться с ним.
46. Все очертания – условность.
47. Легко найти Бога на совершенном чистом листе бытия.
48. Изображен я или нет, этот лист немалым без меня.
49. Изображена душа или нет, этот лист немалым без души.
50. Изображен Бог или нет, этот лист немалым без Бога.
51. Вижу я совершенное начало или нет, этот лист всегда передо мной, во мне, везде.
52. Этот лист, действительно, является совершенным началом всего, ибо все и ничто немалым вне совершенного начала.
53. Совершенное начало содержит в себе конец, но не имеет конца, ведь конец – это рубеж, а совершенное начало не имеет границ.
54. Каждый конец – это начало.
55. Все является началом.
56. Все начинается с души.
57. Я творю добро, стремясь к совершенству во всем, и всегда начинаю с чистого листа.
58. Совершенное начало – вся моя жизнь.

СИМВОЛ ВЕРЫ

1. Это моя вера.
2. Пробуждаясь ото сна разума в будничной суете, я слышу голос своей бессмертной души, которая дала мне этот символ веры.
3. Он связывает меня со многими человеческими душами, душами предков, современников и потомков.
4. Он помогает понять смысл жизни, различить добро и зло.
5. Он учит знать, любить, уважать людей и мир, все живое, неживое и воображаемое, достигать гармонии и благополучия, преодолевать трудности, творить чудеса, надеяться на лучшее и бороться за то, во что я верю.
6. Я исповедую религиозную веру в наивысшую ценность человека.
7. Человек превыше всего!
8. Каждый человек от рождения обладает огромной силой, источник которой – в человеческой душе.
9. Душа – это наивысшая ценность человека, и ее силой является вера.
10. Мысли и идеи, планы и замыслы, мечты и знания, любовь и страсть, терпение и смирение, фантазия, надежда, понимание и сочувствие, все лучшее в моем сознании – это душа.
11. Как можно сомневаться в существовании души?
12. Улыбка – самое убедительное доказательство того, что душа существует и дает мне веру!
13. Человек может делиться верой и излучать веру, чтобы утвердить наивысшую ценность человека.
14. Вера делает человека творцом.
15. С верой я становлюсь лучше.
16. Вера меняет мир.

2. Жизн. 15-16, Рит. 1.4
3. Сов. 8, Чел. 1-2
4. Диал. 44, Код. 1
5. Диал. 8
6. Диал. 4
9. Декл. 2
10. Сов. 38-40
13. Рит. 2-3, 5, 7-10, Нап. 1, Регл. 2.2
17. Поб. 14, Чел. 5.3, Рит. 8

21. Диал. 47-48
23. Диал. 33-34
24. Поб. 4, Диал. 54
26. Нап. 1
28. Декл. 4

17. Улыбнись!
18. Вере в наивысшую ценность человека противопоставит унижение, насилие.
19. Унижение – зло, утверждение наивысшей ценности человека – добро.
20. Помогая людям поверить в себя, я творю добро.
21. Кто унижает себя и людей, творит зло.
22. Со злом необходимо бороться.
23. Зло иногда приобретает обманчивые формы.
24. Зло может объединить двух или больше людей, растворить их личности, отравить их души жаждой унижения.
25. Зло бывает сильным, но вера в наивысшую ценность человека всегда сильнее зла.
26. Свободная душа, любовь к людям, знания и мудрость верующего в наивысшую ценность человека торжествует в столкновениях со злом, которое ограничено своей бессмысленной агрессивностью, самовлюбленностью, нетерпением, невежеством, невнимательностью, непоследовательностью, произволом, бесперспективностью, низостью, безверием.
27. Зло будет побеждено, наивысшая ценность человека утвердится.
28. Я верую, что на самом деле человека невозможно унижить, если верить в наивысшую ценность человека.
29. Насилие причиняет боль, но оно унижает только агрессора.
30. Ложь и клевета возмущают и могут даже кого-то обмануть, но они унижают только лжеца и клеветника.
31. Пренебрежение и враждебность со стороны злых людей унижает только их, не меня.

ОЧЕРКИ

32. Безумие, безволие, болезни, мучения и смерть унижают лишь тело, а душа продолжает нести из вечности прошлого в вечность будущего мою наивысшую ценность и не потеряет моей веры, не покинет мир.
33. Вера в наивысшую ценность человека всегда была и всегда будет, ибо эта вера есть и готова проснуться в каждой человеческой душе.
34. Когда человек обращается к себе, когда просишь о чуде, душа отвечает и может подарить то, чего я прошу.
35. Так рождается вера в наивысшую ценность человека.
36. Она называлась, называется и будет называться по-разному, а иногда не называется никак.
37. Люди создали множество религий, утверждая веру в наивысшую ценность человека.
38. Вера в единого Бога и вера во многих Богов, вера в духов и вера в разумность вселенной, христианство, ислам, буддизм и другие религии освободили от зла множество душ и утвердили веру в наивысшую ценность человека.
39. Поэтому, исповедуя мою религию, я разделяю веру каждого человека, уважаю каждую религию, которая утверждает ценность человека.
40. Если ты веришь в Бога, созданного людьми, чтобы не чувствовать себя бессильными и одинокими – я верю тебе, а значит, верю в Бога вместе с тобой и так утверждаю веру в наивысшую ценность человека,

33. Диал. 12, 20
36. Диал. 24
37. Креат. 15
38. Диал. 12
40. Суд. 1-2, Рит. 1.4
43. Диал. 15-16, 52, Декл. 6

46. Суд. 9-10
47. Рит. 2.1

41. Любая форма веры, созданная для утверждения добра – это моя вера.
42. Ведь я верю в наивысшую ценность человека – каждого человека.
43. Я верю людям и верю в людей.
44. И я верю, что вера в любой форме настолько сильна, насколько сильно люди верят в себя.
45. Я чту этот символ веры искренне и от всего сердца дарю его каждому, чтобы люди услышали свою душу, осознали наивысшую ценность человека и улыбнулись, почувствовав вкус свободы и мудрости.
46. Смысл жизни человека в развитии, познании и творении, в стремлении к добру и борьбе за добро – такой жизненный путь ведет к счастью.
47. Начало каждого жизненного цикла – праздник, достойный того, чтобы подарить людям этот символ веры в наивысшую ценность человека.
48. А в конце жизненного цикла следует вспомнить, как жизнь утверждала веру в наивысшую ценность человека, запечатлеть это в памяти и не забывать никогда ни одну добрую душу и ни одно доброе дело.

БОЖЕСТВЕННОЕ ОТКРОВЕНИЕ

1. Мой Бог!
2. Я обращаюсь к Богу и слышу голос своей бессмертной души, которая явила мне это божественное откровение.
3. Я познаю Бога.
4. Бог олицетворяет наивысшую ценность человека.
5. Бог – это истина и суть.
6. Бог – человеческий идеал.
7. Бог – творец всего и высшая воля.
8. Бог слышит молитвы и живет в каждой душе.
9. Бог отвечает на веру.
10. Бог – это душа.
11. Бог слышит.
12. Бог помогает.
13. Бог объединяет людей.
14. Бог творит чудеса.
15. Бог всегда со мной.
16. Бог – это добро, любовь и мудрость.
17. Бог является в мечтах.
18. Бог награждает счастьем.
19. Бог каждого человека – это мой Бог, ибо я верю в наивысшую

2. Рит. 1
4. Сов. 42-45
6. Креат. 12
7. Гарм. 2-7
10. Диал. 31-32
12. Жизн. 17
13. Регл. 1
14. Поб. 15
17. Суд. 9-10, Диал. 22
18. Симв. 46
19. Симв. 40
20. Диал. 35-36, 47-48
23. Диал. 15-16
26. Сов. 10, Суд. 1-2, Рит. 1.4
30. Рит. 1
32. Сов. 10, Гарм. 2

- ценность человека и этим утверждаю наивысшую ценность человека, а значит, творю добро.
20. Кто считает, что Бог унижает человека, тот унижает Бога и человека, а значит, творит зло.
21. Пойми: унижение человека и Бога – это безумие, которое воистину унижает лишь безумца.
22. Будь мудрее в стремлении к добру и счастью.
23. Некто считает себя Богом; это не мудро.
24. Я ишу Бога.
25. Некто ищет Бога, но не находит; это не мудро.
26. Я творю Бога.
27. Некто творит Бога, но не верит Богу; это не мудро.
28. Я молюсь Богу.
29. Некто молится Богу, но не слышит Бога; это не мудро.
30. Я общаюсь с Богом.
31. Так творю чудо, принимаю откровение и узнаю волю Бога.
32. Вера и мудрость побеждают зло безумия, утверждают наивысшую ценность человека; такова воля Бога, которую я знаю и выполняю – творить добро!

ОЧЕРКИ

ГАРМОНИЯ

1. Бог – создатель всего и высшая воля.
2. Все сущее – творение Божье, все доброе – воля Божья.
3. Вселенная, которой принадлежат наши тела – дитя Божье.
4. Когда вселенная спала в колыбели вечности, Бог коснулся ее, и вселенная заговорила.
5. Твое тело – слова вселенной, твоя душа – от Бога, поскольку Бог – источник всех душ.
6. Мое тело – слова вселенной, моя душа – от Бога, поскольку Бог источник всех душ.
7. Одушевленная сущее, такова воля Бога, ведь истина пробуждается в душах.
8. Душа – это наивысшая ценность человека, и ее силой является вера.
9. Все сущее имеет душу, все доброе имеет душу.

1. Диал. 27-28
4. Суд. 1-2
7. Сов. 21-23
8. Диал. 69-70
10. Люб. 15, Диал. 33-34
14. Люб. 13-14
16. Сов. 13

10. Только зло нельзя одушевлять, ибо зло является несовершенством сущего и не имеет души.
11. Поверь, что камень имеет душу, и найдешь в нем красоту скульптуры; поверь, что книжка имеет душу, и найдешь в ней правдивый замысел; поверь, что другие имеют души, и найдешь друзей, общества, народ.
12. Поверь, что вселенная имеет душу – и услышишь голос Бога, рассказ про создание всего сущего.
13. Не думай, что вселенная равнодушна.
14. Солнца – ее глаза, которые смотрят на тебя с любовью.
15. Планеты – ее плечо, подставленное тебе.
16. Космическое пространство – ее приглашение к близкому знакомству.
17. Пробудись ото сна разума в будничной суете.
18. Услышь голос своей бессмертной души.

ЖИЗНЬ

1. Вот существо, радостно живущее, любящее, побеждающее.
2. Прекрасная душа, хозяин своей судьбы.
3. Однажды Бог спросит: «Зачем?».
4. Существо проснется и найдет цель.
5. Вот служитель, что следует высокой цели.
6. Прекрасная душа, живущая ради служения.
7. Однажды Бог спросит: «Кто ты?».
8. Служитель осмотрится и найдет общее.
9. Вот участник великого общего.
10. Жертвует душой, преумножает силу жизни.
11. Однажды Бог скажет: «Будь душой».

1. Креат. 22
5. Креат. 23
9. Креат. 24
10. Симв. 24, Диал. 53-56
12. Симв. 46
13. Креат. 25
17. Креат. 26
19. Рит. 1

12. Участник прозреет и найдет смысл.
13. Вот мудрая душа, ученица Божья, мечтающая о совершенстве.
14. Познает смысл всего, касается душой сущности, осмысляет дух бытия.
15. Однажды Бог скажет: «Ты душа, равная духу истины; добрые дела должны быть сотворены».
16. Мудрая душа поверит в себя.
17. Вот творец совершенства – слово Божье, рука Божья.
18. Создает добро, живет ради развития.
19. Общается с Богом постоянно.
20. Вместе творят чудеса.

ПОБЕДА

1. Рабы скажут вам, что чудес не бывает.
2. Но свободные люди знают: Бог творит чудеса каждый миг.
3. Однажды на рассвете сошлись великое множество рабов и человек, свободная душа.
4. Рабов объединили страсти.
5. Человек объединился с Богом – источником свободы, вдохновением вольных душ.
6. Рабы объявили бой свободе.
7. Было много смертей, была боль и разрушение.
8. Но ни одно оружие не могло покорить свободную душу.

1. Диал. 47-48
3. Диал. 29-30
5. Бож. 13
8. Декл. 4
10. Симв. 23
12. Симв. 17, Рит. 8
14. Симв. 12

9. Рабы не понимали, с какой силой сражаются.
10. Тогда некоторые рабы решили, что Бога нет, а другие – что Бог ихний.
11. И все они провозгласили победу над свободой.
12. Свободный человек улынулся.
13. Рабы улыбнулись за компанию.
14. А кто улыбается – перестает быть рабом.
15. Утренние лучи солнца освятили чудо пробуждения новых человеческих душ.
16. Те, кого объединяет жажда унижения, слепо и неразумно творят зло.
17. Тех, кто ценит себя, объединяет Бог, чтобы возросло добро.

ЛЮБОВЬ

1. Есть жизнь ради любви, щедрая и разумная, сколько хватает сил.
2. Любишь свое, не оглядываясь на чужое.
3. Чем больше любишь, тем больше имеешь.
4. Что нельзя любить, считаешь препятствием.
5. Преодолеваешь препятствия, а их все больше.
6. И приходит страх, будто есть чья-то злая воля, уничтожающая любовь.

1. Сов. 15-16, Симв. 10, Регл. 2.2
6. Чел. 4.8, Диал. 33-34
9. Диал. 69-70

7. И приходит ненависть: идешь в бой против всех, начиная с себя, во имя любви.
8. Тогда вспомни: запрещено бояться неизвестного; так говорит священное писание.
9. Услышь слово Божье, и придет мудрость.
10. Осознай: страх и ненависть, злая воля – всего лишь безумие.

ОСМЫСЛЕНИЕ

11. Вся жизнь безумна.
12. Совершенная душа хранит разум и ведет к истине с помощью Бога, источника всех душ.
13. Жизнь несовершенна.
14. Люби ее такой, какая есть, ведь любовь совершенствует жизнь, душа совершенствует любовь, Бог совершенствует душу.

11. Сов. 21

13. Диал. 50
18. Рит. 1

15. Не твори себе врага.
16. Злая воля – это всего лишь несовершенство мизерного тела.
17. Преодолевай злую волю силой веры, доброй волей своей совершенной безграничной души.
18. Слово к истине начинается диалог с Богом, вечный и совершенный, равный и душевный, которому нет преград.

СУДЬБА

1. «Боже, зачем ты творишь меня?»
2. «Чтобы вы творили меня.»
3. «Боже, зачем ты общаешься со мною?»
4. «Чтобы вы общались со мною.»
5. «Боже, чего ты хочешь от меня?»

2. Бож. 26,
Рит. 1.4

10. Симв. 46,
Декл. 5

6. «Совершенства.»
7. «Боже, ты любишь меня?»
8. «Я верю в тебя.»
9. «Боже, что будет со мной?»
10. «Твое бытие принадлежит тебе.»

ОСМЫСЛЕНИЕ

ЧЕЛОВЕК ПРЕВЫШЕ ВСЕГО

Это священная декларация веры в наивысшую ценность человека (веры в человека), основой которой является одушевленность человека бессмертной душой, которая имеет бесконечную ценность и способна творить чудеса.

1. Душа

- 1.1. Никто и ничто не существует наедине с собой.
- 1.2. Все, что существует в мире: люди, животные, растения, предметы – рядом со своею телесною природой, телесной оболочкой имеют душу.
- 1.3. Душа – активная бессмертная субстанция. Она сверхприродна, неощутима и неизмерима из мира материальных объектов, но в душе весь смысл существования всего сущего, прошлое и будущее, символизм и правда, место и значение носителя души в природе.
- 1.4. Мы родственны, связаны с нашими душами. Душа влияет на существование. Душа влияет на жизнь, на судьбу. Душа и ее носитель являются одним целым.
- 1.5. Любое описание души влияет на нее. Мысли и слова о душе могут ее изменить, но не превратят ее во что-либо материальное.
- 1.6. Души касаются друг друга. Все души мира братские и сосуществуют во взаимодействии и равновесии, обеспечивая естественное состояние вещей.
- 1.7. Живая душа способна на проявления воли, веры, любви и познания. Воля, вера, любовь и познание сближают души между собой и влияют на материальную природу, прошлое и будущее.

2. Человек и наивысшая ценность (высочайшее значение) человека

- 2.1. Человеку сопутствует живая душа, осознавшая себя, управляющая собой и меняющая окружающий мир в соответствии со своими представлениями и намерениями. Когда живая душа становится сознанием, ее носитель в совокупности с душой становится человеком.
- 2.2. Душа человека, а с ней и человек как неотделимый носитель души является наивысшей ценностью в мире, как природном, так и воображаемом. Ценность всех человеческих душ является высочайшей и равной в своей бесконечности.
- 2.3. Человек, как неотделимый носитель души, меняет другие души своими поступками: делами, словами, сказанными и написанными, жестами и знаками, мыслями, мечтами, планами и взглядами.
- 2.4. Душа человека мгновенно перемещается во времени и пространстве, преодолевает любые преграды по своему желанию и творит чудеса, меняя порядок вещей сверхъестественным путем, своей осознанной волей, если таковая подкреплена истинным пониманием наивысшей ценности человека.
- 2.5. Ничто материальное или нематериальное не может унижить высочайшее значение человеческой души, но может посеять зерна сомнения или дерзкого отрицания наивысшей ценности человека на почве греха и неправды. Душа человека должна бороться с неправдой и грехом, укреплять веру в наивысшую ценность человека – свою и других людей. От силы этой веры в большой мере зависит сила сверхприродного влияния души человека на материальный мир.
- 2.6. Осознав в полной мере свою наивысшую ценность, человек может творить чудеса.
- 2.7. Одно из величайших чудес – жизнь души человека до рождения и после смерти материального тела. Душа может рождаться сколько угодно раз. При рождении, однако, душа теряет память, которая может частично возобновиться впоследствии, когда человек творит чудеса.

3. Моральные принципы

- 3.1. Все, что укрепляет веру в наивысшую ценность человека, является добром. Человеку надлежит творить добро и жить добром.
- 3.2. Проповедь веры в человека, рассказ о сущности наивысшей ценности человека и укрепление веры в нее, чтение, осмысление, изготовление и дарение символа веры, проведение обрядов и церемоний для верующих и тех, кто желает узнать больше про нашу веру, принятие исповеди грешников, самоотдача в утешении, и помощи, и добрых советах людям – великое добро, достойное уважения и последования каждого, кто верит, что человек превыше всего (иными словами, верит в человека). Проповедниками веры в человека становятся люди, ощутившие призвание к этому и полностью понимающие суть учения веры в человека.
- 3.3. Все, что унижает человека, или причиняет человеку боль или смерть, или разрушает сознание, волю, веру, любовь или знание – это зло. Человеку надлежит бороться со злом.
- 3.4. Пока зло слабое, его можно преодолеть мыслью, словом, улыбкой. Войну иногда можно превратить в шутку сверхъестественной силой души человека. Творение добра таким образом является одним из важных моральных принципов.
- 3.5. Когда нет другого пути, сильное зло следует преодолевать малым злом – но только в том случае, если точно знаешь, что совокупность зла в мире от такого поступка уменьшится, и содеянное зло будет искуплено.

1.1. Сов. 6,
23, 39,
Симв. 3,
Рит. 1

1.2. Сов. 21-23,
Гарм. 7

1.4. Симв. 9,
14-16,
Декл. 2

2.1. Сов. 56,
Симв. 10,
Диал. 37-38,
45-46

2.2. Симв. 7
2.5. Симв. 31,
Диал. 52,
Рит. 4

3.1. Симв. 19,
Диал. 45-46

3.2. Рит. 10,
Рит. 3

3.3. Диал. 47-48

3.4. Симв. 11-17,
Поб. 12-15

3.6. Рит. 4,
Диал. 49-50

3.7. Креат. 31,
Декл. 6

4.1. Симв. 7
4.2. Симв. 19

4.3. Симв. 23
4.4. Люб. 9-15,
Диал. 33-34

4.7. Диал. 5-6, 15-16

4.8. Люб. 6, 15

4.9. Рит. 4,
Рит. 4

4.10. Диал. 11-12

5.1. Диал. 7-8,
Рит. 9

5.2. Рит. 10

5.3. Симв. 17,
Рит. 8

5.4. Рит. 3
5.5. Рит. 2

5.8. Рит. 10,
Рит. 1, 3

5.10. Рит. 4

- 3.6. Когда человек совершил зло, следует искупить этот грех: исповедоваться проповеднику веры в человека, просить прощения у всех, кого задело совершенное зло, в случае необходимости – возместить нанесенный ущерб, понести ответственность сообразно с законами и обычаями общества.
- 3.7. Доблестная жизнь, поиск и достижение своего счастья в свободе, вере, любви и познании, помощь людям, сотворение семейного союза и воспитание детей, сотрудничество с людьми и творчество являются добром.

4. Табу

Тем, кто верит, что человек – превыше всего:

- 4.1. Запрещается ставить под сомнение наивысшую ценность человека и души, свою способность творить чудеса силой веры.
- 4.2. Запрещается сознательно унижать человека любым способом, унижать себя и других, в частности, через издевательство, калечение, насилие и убийство.
- 4.3. Запрещается думать, говорить, поступать несправдливо, несправедливо или несправедливо.
- 4.4. Запрещается творить зло или содействовать творению зла своим бездействием.
- 4.5. Запрещается жить против принципов веры, совершать грехи.
- 4.6. Запрещается топтать и сжигать символ веры.
- 4.7. Запрещается пренебрегать верой и убеждениями других людей.
- 4.8. Запрещается бояться того, чего не знаешь.
- 4.9. Запрещается раскрывать сказанное, услышанное и увиденное во время исповеди.
- 4.10. Запрещается критиковать иные религии.

5. Ритуалы

- 5.1. Человек поклоняется душе каждого человека, в том числе своей собственной, любым способом, показывающим людям и себе наивысшую ценность человека и души человека. Спрашивай свою душу обо всем, что волнует. Проси душу о чуде и удостоится чуда. Слушай свою душу.
- 5.2. Спрашивай себя о каждом важном поступке или намерении: “Как это укрепит веру в наивысшую ценность человека?” Если это коллективный поступок и ты не можешь самостоятельно найти ответ на такой вопрос, спроси у других!
- 5.3. Улыбайся чаще. Это способ сближения душ. Хлопай в ладони, когда хочешь показать поддержку добра.
- 5.4. Когда телесная оболочка человека рождается, а также ежегодно следует как можно больше рассказывать всем про добро, совершенное человеком или которое человек может совершить в будущем, подчеркивать наивысшую ценность человека. Когда телесная оболочка человека умирает, следует немедленно и как можно шире рассказывать всем про совершенное добро, подчеркивать наивысшую ценность человека, записать и увековечить прекрасные деяния – тогда бессмертная душа человека в своей вечной жизни станет счастливой и достигнет всего, чего пожелает.
- 5.5. Помести в жилище на видном месте символ веры, сделанный красиво, чтобы радовал глаз.
- 5.6. На праздник или когда душа того желает подари другим символ веры.
- 5.7. Читай символ веры. Думай, мечтай, черпай вдохновение из символа веры. Когда страшно, горько, скучно, преодолевай разочарование, хворь, бессилие, когда вера слабеет – читай символ веры.
- 5.8. Обряды и церемонии для тех, кто верит, что человек – превыше всего, которые не являются личными (индивидуальными), проводят проповедники веры в человека. Проповедники веры в человека даруют всем желающим символ веры для распространения нашей религии. Проповедники веры в человека могут распространять свои декларации, высказывая свое мнение о вопросах веры и их влиянии на жизнь, при этом должны касаться своей душой каждой такой декларации. Ключевую роль среди проповедников веры в человека играет душа – хранитель веры в человека, которая кроме издания деклараций может также распространять манифесты, высказывая свое мнение о важнейших вопросах веры и, в частности, о признании проповедников веры в человека, а также и про отлучение от веры и признании неправдой проповедей тех, кто вершит зло, прикрываясь добрым именем нашей веры. Хранитель при обращении людей изучает феномены и отвечает на вопросы об определении добра и зла. Хранитель следит за аутентичностью символа веры, других предметов культа и догм.
- 5.9. Проповедники веры в человека осуществляют обряды и церемонии, при необходимости и проводят собрания для проповеди и публичного обсуждения возможностей и наивысшей ценности души человека. Проповедникам веры в человека разрешается правдиво критиковать зло, если такая критика укрепляет веру людей в наивысшую ценность человека.
- 5.10. Проповедники веры в человека принимают исповедь совершивших грех, дают советы, как его искупить, и держат в секрете содержание исповеди. Во время исповеди держи в руках символ веры.

КРЕАТИВНЫЙ ИДЕАЛИЗМ

1. Познание истины начинается с осознания фундаментальных принципов бытия и законов креативного идеализма – общей философии развития.
2. Издавна считалось, что истина познается в диалоге. Креативный идеализм выделяет главные формы диалога: материалистический диалог человека с природой – поступки и последствия, а также идеалистический диалог человеческой души с Богом – молитвы и откровение.
3. Рассмотрим два фундаментальных принципа бытия.
4. Вот принцип единства идеального с материальным. Каждый человек живет в двух мирах – внутреннем и внешнем. Внутренний мир – субъективное, мыслимое, идеальное бытие, существующее в зависимости от воли человека. Внешний мир – объективное, осязаемое, материальное бытие, существующее независимо от воли человека, которое может отвечать воле человека по трем разным причинам: благодаря усилиям человека, когда воля продиктована чувствами или случайно. Оба мира для нас одинаково реальные и важные. Оба мира – идеальный и материальный – взаимосвязаны и вместе составляют универсальную реальность, вселенную.
5. Идеалисты любят говорить: каждому человеку принадлежит личная вселенная. Материалисты любят говорить: все люди принадлежат к одной общей вселенной. Оба упрощения несовершенны, поскольку нельзя пренебрегать ни внутренним, ни внешним миром человека.
6. Вот принцип творческого развития. Каждый человек так или иначе стремится к совершенству – полноте добра, соответствию вселенной доброй воле из внутреннего мира. Внешний мир всегда несовершенен, поскольку существует независимо от доброй воли человека и потому не соответствует ей. Развитие – это усовершенствование. Внутренний мир развивается добрыми мыслями, внешний мир развивается добрыми делами. Творением добра человек развивает вселенную, начиная с себя.
7. Субъективно человеческое стремление к совершенству – это путь творения добра, созидания, развития, улучшения. Однако несовершенство объективного мира, частью которого является тело человека с его бессознательными, в том числе, недобрыми побуждениями, противодействует субъективному стремлению к совершенству. Человеку объективно приходится преодолевать препятствия, бороться за совершенство против материального несовершенства. Учительская принцип творческого развития, приходим к выводу: творение идеальное, борьба материальна. Учитывая принцип единства идеального с материальным, понимаем: созидание и борьба едины.
8. Этот вывод из двух фундаментальных принципов бытия называется принципом единства созидания и борьбы и примиряет идеализм с материализмом. В вечной борьбе материалистов с идеалистами мы творим совершенное знание о истине, взаимно отрицая несовершенства мировоззрения: идеалистическую неестественность и материалистическую бесчеловечность.
9. Теперь рассмотрим три закона развития.
10. Материальное бытие осознается и так творит идеальное бытие – это закон идеализации сущего.
11. Сознание, то есть, идеальное бытие существует как материальный процесс, поэтому человек влияет на материальное бытие – это закон осуществления идеального.
12. Идеальное бытие осмысливается и так творит новое идеальное бытие – это закон идеализации идеального.
13. Когда идеализированное идеальное осознается в связи с действительным, такое последовательное проявление трех законов развития образует цикл развития. Каждый следующий этап цикла развития начинается с творческого осмысления предыдущего. Сама цикличность бытия символизирует единство идеального с материальным.
14. Рассмотрим примеры циклов развития.
15. Вот вера – развитие души. Вначале мы верим сказке, мифу или сообщению, которое выражает добрую идею через жизненный сюжет – это идеализация сущего. Потом мы живем в соответствии с моральными и этическими принципами, которым научились из сказок – это осуществление идеального. Потом старые сказки приобретают новые значения, традиционная мораль трансформируется в современную, мы обобщаем хорошие идеи и веруем в максимально добрую идею – это идеализация идеального.
16. На примере веры проиллюстрируем и принципы бытия. Вера одушевляет материю и так символизирует единство идеального с материальным. Вера вдохновляет творить добрые дела, усовершенствовать мир, и так символизирует творческое развитие. Вера творит знания про добро и зло, мощнейшее оружие в борьбе со злом, и так символизирует единство созидания и борьбы.
17. Вот образование – развитие интеллекта. Вначале мы познаем предметы – это идеализация сущего. С помощью знаний мы манипулируем предметами – это осуществление идеального. Потом мы изобретаем новые предметы – это идеализация идеального.

1. Сов. 5
4. Сов. 8, 9,
32-35

6. Сов. 9-10,
19
7. Симв. 22
10. Сов. 11,
Гарм. 7
11. Диал. 41-
42

12. Бож. 6,
Диал. 21-22
13. Сов. 54
15. Симв. 37,
Диал. 23-24

21. Жизн.
1-20
29. Диал.
55-56

31. Чел. 3,7
38. Сов. 17,
Симв. 10

18. Вот прогресс – развитие науки. Эмпирические знания превращаются в теоретические – это идеализация сущего. Теоретические знания реализуются на практике – это осуществление идеального. Практика открывает ученым новые неизвестные явления и так подсказывает новые цели и направления развития науки – это идеализация идеального.
19. Вот деньги – инструмент развития экономики. Для прямого товарного обмена людям приходилось определять условную ценность одних товаров относительно других – это идеализация сущего. Далее возникли монеты и банкноты как универсальный, идеальный товар, который можно обменять на любой другой товар – это осуществление идеального. Потом деньги стали средством накопления, кредитования, планирования будущего; появились электронные деньги; деньги приобретают все новые формы и новые функции, вместе с тем развивается благополучие людей – это идеализация идеального.
20. На примере денег проиллюстрируем и принципы бытия. Деньги символизируют единство материального с идеальным, будучи идеальным ликвидным товаром. Деньги символизируют творческое развитие, поскольку платятся за труд. Деньги символизируют единство созидания и борьбы, поскольку прибыль добывается преодолением препятствий, победой над конкурентами.
21. Рассмотрим идеальный антропологический цикл – цикл развития человека.
22. Первый этап – простодушие. Это обусловленность мировоззрения человека прихотями и влияниями, чувствами, побуждениями, инстинктами, давлением внешнего мира.
23. Второй этап – продуктивность. Это обусловленность мировоззрения человека практическими целями, например: выживание, удовлетворение потребностей и так далее.
24. Третий этап – ассоциативность. Это обусловленность мировоззрения человека социализацией, то есть, ценностями общества: индивидуальности (это первичная форма человеческого общества), группы (в том числе, семейной), сетевого, массового, корпоративного, профессионального, местного, этнического, национального, общечеловеческого и так далее; человек стремится к социализации даже ценой самопожертвования.
25. Четвертый этап – мудрость. Это осознанное непрерывное стремление к полезному познанию, усовершенствование мировоззрения, осознание взаимосвязи идеального с материальным.
26. Пятый этап – креативность. Это чистое творческое развитие.
27. Шестой этап – идеальность. На этом этапе обобщаются идеалы, совершенствуются критерии человечности перед началом нового цикла развития человека.
28. Этот идеальный антропологический цикл продиктован тремя законами развития и двумя фундаментальными принципами бытия. Первая половина цикла отражает объективное развитие человека, вершиной которого является совершенная социализация, вторая половина цикла – субъективное развитие человека, вершиной которого является совершенная индивидуализация.
29. Рассмотрим идеальный социальный цикл – цикл развития человеческого общества в самом широком смысле этого слова: суверенного индивидуума (это первичная форма человеческого общества), группы (в том числе, семьи), сети, организации, корпорации, обществу, общественности, народа, человечества.
30. Первый этап – самобытность. Общество обусловлено любовью, силой, иными объективными обстоятельствами.
31. Второй этап – продуктивность. Общество обусловлено совместным творением добра, сотрудничеством.
32. Третий этап – институциональность. Общество обусловлено совершенствованием его структуры: функций, процедур, связей, обеспечивающих благополучие общества.
33. Четвертый этап – справедливость. Общество обусловлено реализацией интересов и потребностей человека независимо от участия в обществе, стремится к общему благу.
34. Пятый этап – креативность. Смыслом жизни общества становится поддержка и поощрение осознанного стремления человека к творческому развитию независимо от участия в обществе, совершенствование человечности.
35. Шестой этап – идеальность. На этом этапе обобщаются общие ценности, совершенствуется понимание общества перед началом нового цикла развития общества.
36. Этот идеальный социальный цикл продиктован тремя законами развития и двумя фундаментальными принципами бытия.
37. Первая половина цикла отражает объективное развитие общества, вершиной которого является совершенная институциональность, вторая половина цикла – субъективное развитие общества, вершиной которого является совершенная человечность.
38. Мировоззренческое и антропологическое учение креативного идеализма является рациональной основой веры в наивысшую ценность человека.

ДИАЛОГ

Это священный диалог двух душ, продиктованный Богом:

1. «Кто ты?»
2. «Я верую в наивысшую ценность человека.»
3. «Что такое вера в наивысшую ценность человека?»
4. «Это наша истинная религия: откровенное вероучение, дарованное Богом, душевные обряды и правильная религиозная организация.»
5. «Зачем вы общаетесь с инакомыслящими?»
6. «Для взаимного духовного обогащения, ведь все души являются братскими. Бог хочет взаимопонимания и сотрудничества всех людей. Кроме того, диалог помогает лучше осмыслить свою веру, укрепиться в вере, научиться достойно встречать вызовы, преодолевать несовершенства мировоззрения людей и общества, бороться за добро. Как и любая полемика о вопросах мировоззрения, диалог с инакомыслящим, особенно с инноверцем, обречен быть непростым ввиду огромной разницы систем ценностей, языка и содержания понятий, качественно разный опыт духовной жизни в разных религиях. Но такой диалог должен поддерживаться во имя человечности.»
7. «Что предлагает ваша религия?»
8. «Самоусовершенствование. Непосредственное общение с Богом. Четкий, светлый, священный моральный критерий. Полноценную духовную жизнь. Высокие цели и ориентиры. Освобождение от предвзятости, страха, стадности, жестокости, жадности, рабства, лени, самообмана, самодурства и других плохих привычек, инстинктов, страстей и искушений. Моя религия особенно ценна для творческого человека, души, стремящейся сохранить и развивать свою добрую волю, мудрость, индивидуальность вопреки всем

2. Симв. 6
6. Симв. 43,
Чел. 1.6

8. Симв. 8,
Рит. 1-10
10. Сов. 11,
Кол. 2
12. Сов. 12,
Симв. 33-41

- безумным агрессорам и бездушной судьбе. С верой в себя и с Божьей помощью ты овладеешь собой.»
9. «Вас много?»
10. «Один Бог знает. Не число, а душевность приближает к истине. Я исповедую свою веру независимо от того, насколько она убедительна для других людей, независимо от того, одобряют ли мою веру другие люди. Число сторонников и число оппонентов религии никак не влияет на полноценность общения с Богом, которое является сутью и сердцевинной вероучения, обряда и организации веры в наивысшую ценность человека. Совершенным является индивидуальное общение с Богом, индивидуальное богослужение. Личная духовная жизнь, то есть, опыт душевности является первичным и истинным, пока хранителем веры не установлено противоположное по правилам священного процесса определения добра и зла.»
11. «Вы претендуете на знание абсолютной истины?»
12. «Только Бог – абсолютная истина. Мы стремимся к совершенству. Мы умеем видеть совершенство во всем. Бог совершенен, как идеал. Атеизм совершенен, как отрицание несовершенных представлений о Боге. Агностицизм совершенен, как отрицание несовершенных представлений о истине. Наука совершенна, как знание. Вера совершенна, как смысл знаний. Философия совершенна, как обобщение. Богословие совершенно, как одушевление философии. Христианство совершенно, ведь учит мудрой любви. Ислам совершенен, ведь учит мудрому повиновению. Буддизм совершенен, ведь учит творить небытие. Индуизм совершенен, ведь учит любить небытие. Джайнизм совершенен, ведь учит мириться с небытием.

Иудаизм совершенен, ведь учит мудрой традиции. Синтоизм совершенен, как чистое разнообразие прекрасных душ. Анимизм – совершенное начало каждой истинной веры. Все хорошее является совершенным. Каждая добрая вера начинается с познания абсолютной истины в той мере, что доступна для человека.»

13. «Как понимать ваше название?»

14. «Мы являемся верующими в наивысшую ценность человека, поскольку веруем в наивысшую ценность человека. Человек – наивысшая ценность, человек превыше всего. Нашу веру символизирует круг. Это человек в центре бытия: в круге внутренний мир, вне круга внешний мир.»

15. «Вы любите себя больше, чем других?»

16. «Бог говорит: следует верить в себя. Вера в себя помогает творить добро, жить по-доброму, видеть душу в других людях. Когда слишком любишь себя, трудно осознать простую истину: мои взгляды и чужие взгляды равноценны. Чтобы увидеть равноценность человеческих душ, достаточно простой внимательности, уважения к иной душе. Опыт общения с Богом и людьми укрепляет мою веру в наивысшую ценность человека как такового, каждого человека, независимо от любви или не любви к себе или к другим. Вера дарует прозрение, а любовь может быть слепой. Можно в любой мере любить или не любить кого угодно и что угодно, но совершенна лишь одушевленная любовь, явленная в доброй воле. Поэтому я стремлюсь одинаково любить все души.»

17. «Почему вы верите, что человек является наивысшей ценностью?»

18. «Так сказано в священном писании. Каждый человек от рождения обладает огромной силой, источник которой – в человеческой душе. Душа – это наивысшая ценность человека, и ее силой является вера. Душа – все лучшее в сознании человека, идеал совершенного добра. Бог является источником всех душ. Чтобы помочь нам быть душевными, Бог даровал людям шестнадцать текстов в пяти разделах: три текста откровений, пять текстов очерков, три текста осмысления, три текста обрядов, два текста организации. Вначале Бог продиктовал символ веры, где сказано верить в наивысшую ценность человека. В конце Бог продиктовал ответы на твои молитвы.»

19. «Я не молюсь вашему Богу.»

20. «Твоя жизнь – твоя молитва. Каждый человек верит в наивысшую ценность человека, даже если не догадывается об этом. Наша религия всегда была, есть и будет, хотя и в разных формах и под разными именами. Все достойные сказки и религии, все хорошие мировоззрения и науки следует познавать и чтить как начала нашей религии. Мы сопричастны и благословляем веру и знания в любой форме, ведь вера и знания всегда ведут к истине. Мы предлагаем всем людям разделить с нами Божий подарок – истину.»

21. «Зачем вы фантазируете?»

22. «Бог является в мечтах – читаем в священном писании. Божественное откровение даруется человеку в творчестве, при созидании добра. Бог – создатель всего и высшая воля, поэтому унижение доброго творчества является богоульством. Только безумец враждует с фантазией, пытается унижить творение Божье. Но воистину безумец унижает лишь себя своей враждебностью к истине. Великое счастье – слышать, рассказывать, записывать и проповедовать слово Божье.»

23. «Как единая истина может быть предметом разных фантазий?»

24. «Единая истина – это совершенное начало. Тот самый чистый лист, на котором уже давно все написано. Мудрые видят истину на чистом листе и изображают ее так, как видят. Но все изображенные границы истины лишь подчеркивают чистую безграничность листа. Нельзя пренебрегать чужими фантазиями, умышленно наполняя непротиворечивые абстракции противоречивым смыслом, отражая свое безверие в чужое духовное пространство, потому что не мудро чертить границу и думать, будто смысл в границе, а не в листе, на котором эта граница проведена. В этом единство истины. Но истину каждый осознает по-своему, таков истинный путь к истине. Чем меньше людей вместе ищут истину, тем быстрее находится верный путь. Чистый лист для того и существует, чтобы на нем можно было изобразить все, чего душа пожелает. В этом разнообразии истины. Душа человека для Бога – чистый лист. Общась с нами, Бог изображает в душах откровения. Так было, есть и будет, поэтому за старыми откровениями следуют новые. Священное писание – совершенное начало для веры, это чистый лист, который следует читать с фантазией. Проявив веру, самостоятельно наполняя конкретным содержанием все абстрактные понятия, которые упоминаются в священном писании. Бог дал каждому человеку это пространство для творчества. Никто не будет развивать за тебя твою духовность, твою душу. Я не имею ни малейшего желания или морального права пытаться изменить твои взгляды. Ты полноценная личность, поверить в наивысшую ценность человека ты сможешь только самостоятельно.»

25. «Кто записал слово Божье?»

26. «Это знает лишь Бог. Богом продиктованы твои вопросы, Богом продиктованы мои ответы. Нет иных авторов священного писания.»

27. «Как зовут Бога? Может, это Богиня? Сколько Богов?»

28. «Бог – это душа, как и человек. Душа – совершенное начало, не ограниченное ничем. Душа не имеет имени, душа не мужчина и не женщина, душа не в одиночестве и не в множестве, душа не ограничена числом, душа безгранична в пространстве и времени. Все души связаны между собой. Можно мыслить добрые особенности души, можно давать душам имена, но от этого души не станут менее совершенными.»

29. «Что означает, что душа не ограничена числом, не в одиночестве и не в множестве?»

30. «Общась с Богом, мы не замечаем различия между «я», «ты», «мы», «они», «он», «она» и так далее, ведь в метафизическом мире все души братские. Чтобы по-настоящему понять священное писание, следует, читая его, ставить себя на место автора. Священному писанию надлежит отразиться в душе читателя; читатель или становится соавтором священного писания, или проходит мимо истины – третьего варианта не может быть.»

31. «Почему вы говорите, что Бог – душа, а другие говорят, что Бог – дух?»

32. «Некоторые люди, одушевляя вселенную, различают дух и душу, руководствуясь чувствами. Не позволяй чувствам отделять себя от истины. Нет духа, более ценного, чем душа, ведь все души равноценны и бесконечно ценны. Нет духа, более сильного, чем душа, ведь все души равносильны и бесконечно сильны. Духовность является душевностью, душевность является духовностью. Там, где другие проводят границу, мы видим совершенное единство. Там, где другие ощущают дух, мы веруем в душу. Добрый дух – это душа. Зло духа не существует. Бог запретил воображать дух без души, ведь это зло. Дух без души смешной, а улыбка – лучшее доказательство душевности.»

33. «Почему вы не пугаете меня сатаной, адом, судьбой?»

34. «Бог даровал нам табу: запрещается бояться того, чего не знаешь.»

14. Сов. 24,

34-35

16. Симв. 9,

44, Бож. 23,

Суд. 7-10

18. Симв. 7

20. Симв. 33

22. Сов. 11,

Бож. 17

24. Сов. 5,

12, Симв. 36,

39, Чел. 4.10

26. Сов. 1

28. Гарм. 1

30. Сов. 33

32. Сов. 6,

56, Бож. 10,

Жизн. 15

34. Гарм. 10,

Чел. 4.8,

Креат. 15,

Симв. 17

36. Бож. 20,

Жизн. 17

38. Сов.

11, 23

40. Креат. 38

42. Сов. 1,

26, Креат.

4-6

44. Симв.

4, 19

46. Чел. 3

48. Симв. 21,

Бож. 20,

Гарм. 13

Сатана – сказочный враг человечества, память о котором позволяет нам смеяться над собственным несовершенством и с улыбкой прогонять из сознания мельчайшую тень злой воли. Ад – сказочное место страданий, память о котором позволяет нам смеяться над несовершенством окружающего мира и с улыбкой терпеть то, что нельзя исправить. Судьба – сказочный закон неотвратимых несчастий, память о котором позволяет нам смеяться над несовершенством всех законов и с улыбкой принимать последствия своих поступков, доброй волей создавая собственную жизнь. Так человек борется со злом в своем несовершенном теле, утверждая наивысшую ценность человека – совершенную душевность. Бог подкашивает: улыбка – самое убедительное доказательство того, что душа существует и дает мне веру! Для этого и рассказываются сказки. Не надо их принимать всерьез. Зло является стихией, слепым и безумным унижением человека. Божественное откровение прямо указывает на безумие зла. Безумие означает безличность, бездушность – отсутствие сознания, разума, живой души и связи с Богом. Человек творит зло или думает, принимает решения по-злему под влиянием безумия, слепо поддаваясь природному хаосу, который окружает человека в физическом мире. Хаос, естественная стихия побуждают человека к безумной суете, а наивысшая ценность человека и общение с Богом помогают осознать и реализовать смысл жизни и достичь счастья. Кроме того, если ты решаешь творить зло, следует понимать: никто, кроме тебя, не несет ответственности за это безумное решение. Это твоя злая воля. Ты можешь иметь смысл жизни, стремясь к добру, и можешь стать безумцем, желая зла. В любом случае, злой поступок, злую мысль нельзя будет оправдать вмешательством высших сил и забыть. Сотворенное зло подлежит твоему искуплению.»

35. «Почему Бог не воюет со злом и позволяет существовать злу, где закон Божий и суд Божий?»

36. «Бог не воюет и не судит, не гневается, не карает и не мстит. Бог не устанавливает законы. Это человеческие дела, связанные с жизнью человека в природном мире, рядом со стихией зла. Бог не властвует и не требует поклонения, Бог ожидает только истинной веры и откровенного общения. У Бога нет врагов, ни материальных, ни мыслимых, поскольку Богу никто и ничто не может противостоять. Бог неостужим для зла и полностью защищен от зла. Бога нельзя унижить – попытки унижить Бога безумец унижает лишь себя. Безумно приписывать Богу такие несовершенства, как творение зла, в том числе бездействие, злой волей или отсутствием доброй воли. Смысл существования зла в том, что борьба со злом – смысл жизни человека. Бог не может лишить человека смысла жизни. Этим Бог унижил бы человека. Но Бог не может унижать людей, поскольку самим Богом установлено, что все души равноценны, начиная с души Бога – источника всех душ. Впрочем, в общении с нами, человеческими руками Бог борется со злом, устанавливает законы и вершит суд. Наши законы от Бога в меру их совершенства, наши суды Божьи в меру их справедливости, так же как и человек един с Богом в меру своей душевности. Приписывание грехов любой душе (олицетворение зла), выдумывание непреодолимой дистанции между человеком и Богом – это зло. Душа всегда совершенно добра, и Бог является источником всех душ.»

37. «Почему вы говорите, что человек – это душа?»

38. «Человек является человеком, поскольку Бог дарит себя каждому человеку в форме души. Человек может одушевлять что угодно, действительно или мнимое, силой веры. Душа идеальна и совершенна, тело материально и несовершенно. Душа важнее тела. Тело может быть каким угодно: Бог пренебрегает телесными отличиями, когда мы общаемся с Богом. А материалисты пренебрегают душой, унижая человека. Поэтому их определение человека несовершенно, как и весь материальный мир.»

39. «Почему вы говорите, что душа совершенна, если далеко не всегда у людей хорошие намерения?»

40. «Зло – это несовершенство, а душа – совершенна. Злые мысли, злые чувства вне души. Это несовершенства сознания, проистекающие из несовершенства человеческого тела как части природы. Мы считаем зло безумием, поскольку безумие является отсутствием доброй воли. Мы веруем, что человек – это душа; добро – внутренняя суть человека. Человек бессмертен, зло смерти уничтожает только тело и не касается души. Человек разумен, зло безумия уничтожает только сознание и не касается души. Человек счастлив, зло несчастий преследует только во внешней жизни и не касается внутреннего бытия души.»

41. «Какая разница между сознанием и душой?»

42. «Сознание – это материальный процесс в теле. Душа человека – подарок Божий, стремление сознания к совершенству, стремление одушевлять и совершенствовать материальный мир, что отличает сознание от иных материальных процессов. Несовершенная материя может быть лишь совершенным началом души. Душа совершенна, поскольку идеально добра, а сознание несовершенно, как все материальное.»

43. «Что такое добро и что такое зло?»

44. «Священное писание дарует универсальный моральный критерий: унижение человека – зло, утверждение наивысшей ценности человека – добро.»

45. «Что такое утверждение наивысшей ценности человека?»

46. «Совершенная душевность. Совершенное созидание. Одушевление всего. Видение во всем материальном прежде всего совершенного начала – основы для творческого одушевления. Бог говорит: смысл жизни человека в разности, познании и творении, в стремлении к добру и борьбе за добро, и такой жизненный путь ведет к счастью.»

47. «Что такое унижение человека?»

48. «Любое несовершенство. Бездушность. Отсутствие доброй воли. Любая злая воля. Попытки покорить душу материальным законам, обреченные на неудачу, потому что тела живут и должны жить по материальным законам, но души доброй волей Бога освобождены от несовершенства материального мира, природы и общества. Любая дискриминация души по материальным признакам: по признаку материальности или нематериальности носителя души; по признаку числа, единственного или множественного; по признаку принадлежности к тем или иным множествам; по любой отличительной черте носителя, включая то, есть ли живой носитель, по признакам массовости, расы, цвета кожи, политических, религиозных и иных убеждений, пола, этнического и социального происхождения, имущественного состояния, места проживания, по языковым и иным признакам тела и сознания; по признаку совершенства носителя души, ведь такое несовершенство не лишает совершенства саму душу. Влияние на тело души с пустыми намерениями покорить, повредить, уничтожить душу. Насилие, обман и самообман, ложь, клевета, презрение, враждебность, издевательство, калечение, пытки, убийство, душегубство, богоульство, агрессивность, самовлюбленность, нетерпение, невежество, невниманье, некрасивость, неодобность, непоследовательность, произвол, бесперспективность, низость, безверие, ошибки, прихоти, безумие, безволие, болезни, муки, смерть... У зла

мною названий. Но зло унижает лишь материю, телесную оболочку. Зло не унижает человеческую душу, священную суть наивысшей ценности человека. Душа человека абсолютно совершенна. В этом смысл души, гарантия единства человека с Богом».

49. «Разве жизненный опыт не подсказывает, что люди грешны?»

50. «Мудрый человек видит в своих и чужих грехах отражение несовершенства, а в несовершенстве – вызов к совершенствованию.»

51. «Не слишком ли хорошо вы думаете о людях?»

52. «Как бы хорошо мы ни думали о людях, всегда надо думать еще лучше. Знание недостатков человеческой жизни не имеет смысла, если не подкреплено осознанием совершенства человеческой души как главной жизнеутверждающей силы, доброй воли человека. Надо понимать, что сомнения в доброй сущности человека являются материалистическими, а потому несовершенными. Да, материализм полезен для познания и усовершенствования несовершенного материального мира, для прумножения благополучия. Однако нельзя унижать душу по признаку нематериальности, это зло, а материалисты декларируют первичность материи и потому склонны к такому злу. Хотя Бог помогает материалистам самосовершенствоваться с помощью разума, рационального мышления, их слепое доверие материальному миру отвлекает от восприятия доброй воли Бога. Священное писание говорит о некоторых материалистах: зло может объединить двух и больше людей, растворить их личности, отравить их души жаждой унижения. Материалисты склонны верить только несовершенным ощущениям, жить ради несовершенных чувств, подменяя человечество – бытие души – вторичными биологическими и социальными признаками человеческой жизни. Они считают, что о душе заботятся лишь дети и наивные фантазеры, что взрослый не принадлежит себе и не может иметь какую-то эгоистическую индивидуальную душу. Это их суеверия, несовершенства материалистического мировоззрения, ослабляющие связь совершенной души материалиста с несовершенным сознанием, увлеченным созерцанием материи. Душа олицетворяет добрую волю, разум; суть человечности смешно искать в бездушных телах и их толпах, движимых чувствами и инстинктами, поскольку душа важнее всего.»

53. «Разве не чувства объединяют людей?»

54. «Чувства – это реакция тела, часть природы, несовершенного материального мира. Поэтому чувства могут нести зло. Людей характеризуют не чувства, а добрая воля души, разумность, фантазия и желание менять жизнь к лучшему. Хорошее общество благословенно Богом; Бог объединяет людей для сотрудничества. Безумное общество, стадность, отличаясь несовершенством. Бог помогает нам преодолеть стадность. Инстинкт стадности, то есть побуждение быть частью какого-то общества, будто бы, более важного, чем сам человек, я воспринимаю как физиологический атавизм. Что бы ни говорили материалисты, убеждения и поступки одного человека не менее важны, чем убеждения и поступки двух и более людей. Личность и коллектив, как природные субъекты, равноценны и равнозначны; именно поэтому общество из одного человека является полноценным обществом. Права, интересы, воля коллектива и права, интересы, воля личности одинаково важны. Вера одного так же сильна, как вера миллионов. С метафизической точки зрения личность ближе к Богу, чем коллектив, поскольку Бог общается с отдельными людьми, а не с коллективами. Даже чудо коллективного откровения Бог изредка творит в ответ на индивидуальные молитвы. Совершенный Бог олицетворяет наивысшую ценность человека, а несовершенные общества иногда пытаются ею пренебречь, тем самым унижаясь до богохульства. С точки зрения мудрого человека что эгоистические побуждения доминировать, что принуждение к неестественной скромности и самопожертвованию – одинаково несовершенные проявления безумного стадного инстинкта.»

55. «Что такое общество?»

56. «Это душа любой совокупности душ. Общество совершенного начала – это Бог. Общество одной души – это суверенная личность или индивидуальность. Любая группа, любое объединение людей в материальном мире имеет общество. Носители душ живут по несовершенным законам

50. Люб. 13
52. Сов. 56,
Симв. 7-17,
Креат. 5, 8
54. Симв. 24,
Люб. 10-14,
Креат. 21-24,
29-33

56. Риг. 10,
Декл. 2,
Регл. 1
58. Риг. 1
60. Симв. 26
62. Сов. 28
64. Сов. 39,
Декл. 5

66. Сов. 38-40,
Симв. 46,
Бож. 32,
Суд. 5-6
68. Чел. 3

70. Сов. 27,
47, Гарм. 8,
Люб. 9

материального мира, а общество – плод Божественного откровения и являет совершенную свободу благодаря доброй воле Бога.»

57. «Как вы общаетесь с Богом?»

58. «Человек может самостоятельно молиться Богу и получать в ответ безусловно истинное откровение. Мы непосредственно общаемся с Богом. Обращаясь к Богу лучше всего с молитвой, в том числе – мысленно. Общение с Богом происходит с помощью осознания и творения: эти уникальные качества дарованы каждому человеку именно для того, чтобы мы могли непосредственно общаться с Богом. Общась с Богом, человек в какой-то мере творит Бога и тем самым самым Бог через бессмертную душу творит судьбу человека; в этом суть вечной, воистину удивительной взаимосвязи человека и живой души с Богом.»

59. «Вы уверены, что общаетесь именно с Богом?»

60. «Общение с Богом – это всегда чудо. Я не могу сомневаться в истинности откровения. Вы – посторонний наблюдатель и можете высказывать сомнения, но этим никогда не пошатнете мою веру.»

61. «Почему разные люди говорят разное со слов Бога?»

62. «Любой пересказ истины несовершенен, поскольку искажает его материальной формой. Все материальные формы несовершенны, природа несовершенна. Вот почему пересказ истины должен постоянно усовершенствоваться, и это касается даже священного писания. Усовершенствование – поиск души, стремление к Божьему откровению. Человек в откровении получает дар истины от Бога, как абстракцию. Истина, за исключением некоторых чудесных случаев, является формой, которую каждый человек наполняет содержанием по-своему – своей верой, мудростью, чувствами и знаниями, согласно подсказкам своей души. Священные тексты веры в наивысшую ценность человека чрезвычайны абстрактны и умозрительны именно потому, что показывают прямой путь к общению с Богом. Красота формы не обременена излишней тяжестью содержания в дарованном Богом священном писании.»

63. «Как найти душу?»

64. «Скажи себе: душа – это я! Это моя добрая воля! Верь в себя и твори добро. Владей собою.»

65. «Как владеть собой?»

66. «Отдели сознание от зла. Реализуй свой суверенитет личности. Все злые желания и поступки – от несовершенства мира, от плохого ритма сердца и путаницы в нейронах мозга, от безумных чувств и желаний, от недостатка точных знаний и умений, плохого владения языком и неумения сказать, услышать, осознать самое важное. От неразумной любви, когда будто бы и живешь рядом с людьми, любящих их, но понимать их и помогать им по-настоящему не умеешь и лень учиться; когда обреченно покоряешься злой воле любимого, но временно безумного существа или общества, а по правде надо громко возразить и привести безумцев в сознание, вернуть их телам связь с душами. Все зло – от ослабления связи между телом и душой, которая делает человека творцом добра, которая направляет тело к творению добрых дел с верой в себя, стремлением преодолеть все несовершенства тела, иных тел и остальной природы, сделать мир лучшим для себя и других людей.»

67. «Как совершенствовать материальный мир?»

68. «Человек должен творить добро и жить добром. Добросовестная жизнь, поиск и достижение своего счастья в свободе, вере, любви и познании, творение обществ, в том числе семьи для воспитания детей, сотрудничество с людьми и свободное творчество являются проявлениями доброй воли, которые меняют мир к лучшему. Бог благословил людей творить добро, преодолевать зло, искупать грехи.»

69. «Как сохранить веру?»

70. «Бог говорит: думай, мечтай, черпай вдохновение из символа веры. Когда страшно, горько, скучно, при разочаровании, болезни, бессилии, когда вера слабеет – читай символ веры. Вообще, читай священное писание. Пользуйся этим камертоном во всех случаях жизни. Когда не понимаешь написанного – спроси мысленно Бога, прояви добрую волю, и Бог ответит на все вопросы. Помни: слово Божье не в тексте, символ веры на каждом чистом листе бумаги. Прояви мудрость, и с Божьей помощью сумеешь прочитать истину во всем сущем.»

ОБРЯД

РИТУАЛЫ СВЯЩЕННОГО ОБРЯДА

1. Общение с Богом

1.1. Бог отвечает на веру.

1.2. Верующие могут без посредников молиться Богу и получать в ответ безусловно истинное откровение. Обращаться к Богу лучше всего с молитвой, например, мысленно. Чистое сознание и добрая воля – формы молитвы. Жди откровения, отвлекаясь от всего материального.

1.3. Общение с Богом происходит с помощью осознания и творения: эти уникальные качества дарованы каждому человеку именно для того, чтобы мы могли непосредственно общаться с Богом.

1.4. Общась с Богом, человек в определенной мере творит Бога и тем самым Бог через бессмертную душу творит судьбу человека; в этом суть вечной, воистину удивительной взаимосвязи человека и его живой души с Богом.

1.5. К Богу следует обращаться за истиной и прозрением в любых вопросах, делиться всеми сомнениями, исповедоваться. Общение с Богом основано на откровенности. Бог является в мечтах. Голос Бога можно услышать лишь самостоятельно, силой веры собственной души. Советуем сохранять мудрость, не ошибиться в толковании откровения.

2. Осмысление, чествование и дарение

СВЯЩЕННОГО ПИСАНИЯ

2.1. Священное писание – подарок Божий человеку. Когда дарим его другим людям, становимся проводниками Божьей истины. Дари священное писание когда угодно, когда душа желает, при знакомстве, в начале сотрудничества, по случаю рождения и других праздников. Читая священное писание, мы общаемся с автором. Понимая его по-своему, мы становимся соавторами.

2.2. Регулярное чтение и осмысление священного писания помогает верующим сохранять мудрость, вести моральную жизнь, правильно общаться с Богом. Чествование священного писания уместными цитатами в любых текстах и добрых толкованиях на благо добрых дел приветствуется Богом.

2.3. Отдельное место в священном писании занимает первое откровение – символ веры, воспевающий душевность.

2.4. Читай символ веры. Думай, мечтай, черпай вдохновение из символа веры. Когда страшно, горько, скучно, преодолевай разочарование, хворь,

1.2. Сов. 47,
Бож. 2, 8-9,
30, Люб. 18,
Регл. 1.3
1.3.
Креат. 2

1.4. Симв. 2,
40, Бож. 26

2.1. Симв. 47,
Бож. 5,
Диал. 3-4
2.3. Симв. 1-6
2.5. Сов. 1,
15, 47
3.2. Симв. 47-48
4.3. Диал. 50

бессилие, когда вера слабеет – читай символ веры. Когда душа желает, дари символ веры. Помести в жилище на видном месте символ веры, сделанный красиво, чтобы радовал глаз.

2.5. В нашем обряде символ веры может замещаться священным писанием в целом или чистым листом как символом совершенного начала, которые заведомо содержат символ веры.

3. Проповедь

3.1. Помогай людям поверить в себя, твори добро.

3.2. Проповедуй веру в человека. Проповедь украсит любое событие: праздник, начало и конец жизненного цикла, рождение и смерть. Рассказывая о сущности наивысшей ценности человека и укрепляй истинную веру душевным словом. Распространяй священное писание и собственные декларации о вопросах веры и их влиянии на жизнь. Публично молись.

3.3. Бог может призвать любую душу быть проповедником веры в наивысшую ценность человека.

4. Исповедь и искупление

4.1. Исповедь – доверительное, тайное общение на любую тему в любой форме. Все участники исповеди должны держать содержание исповеди в тайне, пока иное не продиктует их общая добрая воля.

4.2. Желая добра, человек может исповедаться проповеднику веры в человека и просить совета для совершенствования. Проповедники веры в человека принимают исповедь о доброй воле, дают советы, как ее реализовать с Божьим благословением.

4.3. Когда человек совершил зло, следует искупить этот грех: исповедоваться проповеднику веры в человека, просить прощения у всех, кого задело совершенное зло, в случае возможности и необходимости – возместить нанесенный ущерб, понести ответственность согласно законам и обычаям общества. В исповеди не обязательно рассказывать о грехе. Можно рассказать только о искуплении. Проповедники веры в человека принимают исповедь о грехах и дают советы, как их искупить.

4.4. Каждая душа может исповедоваться непосредственно Богу.

4.5. Исповедуйся устно, во время исповеди держи в руках символ веры.

5. Благословение на добропорядочную жизнь, творчество, объединение и сотрудничество

5.1. Добросовестная жизнь, поиск и достижение своего счастья в свободе, вере, любви и познании, помощь людям, творение общества, сотрудничество с людьми и созидание – это добро. Добрыми обществами являются: суверенная личность; семейный союз для воспитания детей; любые другие формы доброй жизни и сотрудничества людей.

5.2. Истинно верующие стремятся творить добро и хорошо общаться в сотрудничестве (осмысленной, сознательной общей деятельности, совместной жизни с четко определенной доброй целью, согласно принципам мудрости и взаимоуважения) и избегают греховной стадности (инстинктивного стремления растворить свою личность в коллективе или агрессивно доминировать над коллективом).

5.3. Верующие причащаются к мудрости в непосредственном общении с Богом, узнают путем откровения разницу между добром и злом.

5.4. В то же время, проповедники веры в наивысшую ценность человека помогают верующим самостоятельно общаться с Богом, мудро осознавать и толковать волю Бога.

5.5. Верующие могут обратиться непосредственно к Богу или к проповедникам веры в человека за благословением на добрые дела и инициативы (индивидуальные и общие), а также на семейные, общественные, творческие, трудовые союзы и другие виды сотрудничества во имя добра, начиная с декларации суверенитета личности.

6. Определение добра и зла

6.1. Обряд определения добра и зла осуществляет душа – хранитель веры по правилам кодекса определения добра и зла. Целью определения добра и зла является решение относительно определенного феномена, является ли он добром или злом, или признается неопределенным в соответствии с базовым моральным критерием.

6.2. Базовый моральный критерий религиозной веры в наивысшую ценность человека: все, что утверждает наивысшую ценность человека – добро; все, что унижает наивысшую ценность человека – зло.

7. Напоминание

7.1. Человек может делиться верой и излучать веру, чтобы утвердить наивысшую ценность человека.

7.2. Ритуал напоминания – это систематическое ритуальное обращение к отдельным людям и группам, чтобы делиться верой и излучать веру, а также бороться со злом. Значение этого обряда раскрывается в отдельном тексте священного писания.

7.3. Если основанием для напоминания является преодоление зла, предварительно проводится обряд определения добра и зла.

5.3. Декл. 3, 7
6.1. Код. 3
6.2. Код. 1
7.1. Симв. 13, Нап. 1
7.3. Код. 7
8.1. Симв. 12, Поб. 12-15

9.2. Сов. 57, Симв. 5, 16, Чел. 4.1
9.3. Регл. 5.5

10.3. Диал. 55-56, Регл. 1
10.4. Диал. 9-10

8. Улыбка и аплодисменты

8.1. Улыбка – самое убедительное доказательство того, что душа существует и дает мне веру!

8.2. Улыбка и аплодисменты – способы поддержки добра и борьбы со злом, в частности, со скукой. Улыбайся чаще. Это способ сближения душ. Хлопай в ладоши, когда хочешь показать поддержку добра.

8.3. Пока зло слабое, его можно преодолеть мыслью, словом, улыбкой. Войну иногда можно превратить в шутку сверхъестественной силой души человека. Творение добра таким способом является одним из важных моральных принципов.

9. Духовные инициативы, специальные и индивидуальные ритуалы, творение чудес

9.1. Человек почитает каждую душу, начиная со своей. Спрашивая душу обо всем, что волнует. Проси душу о достойном чуде. Слушай душу.

9.2. Никто не ограничивает верующих в осуществлении личных, индивидуальных ритуалов богослужения по правилам, подсказанным им Богом путем откровения. Каждая душа способна творить чудеса. Совершенные желания сбываются; не желай конкретного – желай идеального. Помогай Богу, и Бог поможет тебе. С Божьей помощью все хорошее становится возможным.

9.3. Проведники могут осуществлять специальные публичные ритуалы, подсказанные Богом. Любые организационные решения хранителей веры выполняются в их обществах как специальный ритуал.

9.4. Хранители веры могут определять праздники, символы, цели и ориентиры на некоторый промежуток времени, совершенствовать форму священного писания с сохранением содержания, продиктованного Богом, осуществлять иные специальные ритуалы в религиозных обществах.

9.5. Специальные ритуалы выполняются проповедниками, в частности, хранителями веры по правилам, установленным путем Божественного откровения, для общего блага, выяснения и утверждения истины и определения ориентиров дальнейшего развития нашей религии.

10. Призвание хранителей веры и проповедников, создание душевных обществ

10.1. Бог непосредственно призывает хранителей веры и благословляет на создание душевных обществ. Душевным обществом может быть суверенная личность хранителя веры.

10.2. Бог непосредственно призывает проповедников и благословляет на проповедь.

10.3. Формы и порядок участия в душевном обществе определяются согласно регламенту, по доброй воле хранителя веры и с Божьего благословения.

10.4. Участие человека в душевных обществах, информация про численность и деятельность душевных обществ по доброй воле может сохраняться в тайне.

КОДЕКС ОПРЕДЕЛЕНИЯ ДОБРА И ЗЛА

1. Базовый моральный критерий религиозной веры в наивысшую ценность человека: все, что утверждает наивысшую ценность человека – добро; все, что унижает наивысшую ценность человека – зло. То, что не может быть определено как добро или зло, в соответствии с этим кодексом признается неопределенным.

2. Этот кодекс регламентирует вынесение оценочных суждений морального характера душевным обществом относительно феноменов – то есть тех явлений, действительных или умозрительных, которые, по мнению людей, заслуживают оценки “добро” или “зло”. Моральными являются суждения, которые совершенно, истинно, по доброй воле разграничивают добро и зло.

3. Цель определения добра и зла – решение относительно феномена, является ли таковой добром или злом, или признается неопределенным в соответствии с базовым моральным критерием.

4. Если феномен признан добром, определение может содержать предложения о развитии и распространении этого феномена. Если феномен не признан добром, определение может содержать предложения о трансформации феномена в добро. Если феномен признан злом, определение может содержать предложения о его преодолении.

5. Любые феномены могут изучаться на предмет определения добра и зла. Такими феноменами являются, в частности, факты и оценочные суждения, в частности, о деятельности или целях, способах, результатах деятельности отдельных людей, обществ, институций и так далее, а также о живых и неживых предметах, событиях, информации, в частности о проектах, намерениях, замыслах, мотивах, нормах, правилах, представлениях и прочее, а также о совокупности феноменов, связи между феноменами и так далее.

6. Добро и зло определяет хранитель веры. Участниками процесса определения добра и зла являются отдельные люди или общества, товарищества, учреждения, организации, институции и так далее, представленные в процессе уполномоченным на то человеком.

7. Процесс определения добра и зла начинается по заявлению об определении добра и зла, поданному хранителю веры, или по инициативе хранителя веры. В заявлениях об определении добра и зла указываются заявители, какие феномены требуют определения добра и зла, заинтересованные лица, доводы заявителей по сути вопроса. Заявители могут дополнять и уточнять свои заявления. Все решения, заявления, обращения, ходатайства, доводы,

1. Симв. 19, Диал. 43-48

2. Регл. 4.1

3. Рит. 6.1
4. Симв. 46

9. Симв. 43, Диал. 5-6

доказательства, жалобы и выводы по сути процесса являются материалами процесса и сохраняются хранителем веры. Вместо вещественных доказательств к материалам процесса присоединяются акты об установлении фактов, заверенные хранителем веры или участником процесса. Материалы процесса открыты для ознакомления участникам процесса, а также – другим лицам по решению хранителя веры. Содержание материалов процесса может быть обжаловано хранителем веры, по результатам рассмотрения жалобы принимается решение об изъятии материалов процесса или о частичном игнорировании содержания материалов процесса. Для ознакомления с материалами процесса следует подать заявление хранителю веры.

8. Приняв решение начать или продолжить процесс, хранитель веры определяет сроки процесса и круг лиц, которых касается этот процесс, сообщает им о начале процесса и предлагает предоставить свои доводы по сути процесса. Доводы должны быть обоснованными и могут быть доказанными, в частности, с помощью доказательств. Лица, которые не были привлечены к процессу, могут обратиться с заявлением об участии в процессе, которое рассматривает хранитель веры и принимает мотивированное решение о привлечении заявителя к процессу либо отказывает в привлечении к процессу.

9. В результате оценки доводов участников процесса и фактических обстоятельств дела, руководствуясь базовым моральным критерием, хранитель веры выносит обоснованное определение о том, являются ли изученные феномены (совокупности феноменов, связи между феноменами) добром или злом, или признаются неопределенными.

10. Определение в результате процесса предоставляется участникам процесса, а также – иным лицам по решению хранителя веры. Хранитель веры своим решением может предложить избранным участникам процесса оплатить затраты на ведение процесса в определенном размере, тогда определение или иное решение, предусмотренное этим кодексом, предоставляется исключительно в случае оплаты этих затрат. По ходатайству участника процесса хранитель веры может продолжить процесс в связи с новыми обстоятельствами, для подготовки нового определения. Определение в результате процесса может свободно обнародоваться любыми лицами без изменений и искажений.

НАПОМИНАНИЕ

1. Напоминание – это систематическое ритуальное обращение к отдельным людям и группам, чтобы делиться верой и излучать веру, а также бороться со злом. В частности, с помощью ритуала напоминания можно преодолеть такие проявления зла, как невнимательность, непоследовательность, пренебрежение, враждебность, ложь, произвол, безумие, бесперспективность, безверие. Пока зло слабое, его можно преодолеть мыслью, словом, улыбкой, обращением к человеческим душам в надежде на понимание и сочувствие, а также молитвой, через общение с Богом, который живет в каждой душе.

2. Основаниями для осуществления ритуала напоминания может быть общение с Богом, добрая воля души, преодоление зла, решение хранителя веры об определении добра и зла. На этих основаниях Бог диктует верующим через душу добрую форму ритуала напоминания – то есть, способ осуществления ритуала.

3. Форма ритуала напоминания может представлять собой устное, письменное, электрическое, иное обращение любого доброго

1. Симв. 13, 26

2. Рит. 1, Код. 10
3. Рит. 2
6. Чел. 4

содержания, соответствующего священному писанию, с любой заранее определенной периодичностью. Желательно цитировать священное писание.

4. Хранитель веры может предложить заинтересованным лицам оплатить расходы по реализации ритуала напоминания.

5. Напоминание должно осуществляться непрерывно, пока сохраняются доброе основание и добрая форма напоминания.

6. Ритуал напоминания прекращается, если основание или форма ритуала исчерпали себя, или когда выявлена обманчивость основания ритуала, или когда форма ритуала перестает быть доброй.

7. Ритуал напоминания может быть прекращен в связи с исчерпанием формы, если достигнуто понимание и сочувствие, установлена взаимосвязь душ, засвидетельствовано пробуждение души, откровенное стремление к добру, готовность к добропорядочной жизни, сотрудничеству, исклуплению совершенного зла без напоминания в определенной форме.

ОРГАНИЗАЦИЯ

ДЕКЛАРАЦИЯ СУВЕРЕНИТЕТА ЛИЧНОСТИ

Преамбула.

Будучи в здравом уме и твердой памяти; Осознавая свою ответственность как перед отдельными людьми, так и перед коллективами, обществами, народами, человечеством; как врожденную и признанную вынужденно, так и добровольно взятую на себя; свой долг перед законами, обычаями и общепризнанными принципами морали; осознавая несовершенство объективно существующего мира, природы, вселенной, разрушимой материи, смертной плоти, обманчивых чувств и рефлексов; принимая как данность без всякого самообмана все достоверно известные мне феномены, явления, процессы, законы и закономерности, которые существуют вне моей воли, включая тот факт, что большая часть моего мировоззрения продиктована жизненным опытом, общением и сотрудничеством с людьми; руководствуясь общепризнанным среди свободных людей пониманием прав человека; руководствуясь своей доброй волей; руководствуясь своим разумом, сознательностью, свободой, честью и достоинством; руководствуясь самоочевидным, естественным правом свободно владеть собой, которое неоспоримо и неотъемлемо; включая способность свободно формировать свой внутренний мир по собственному усмотрению на основании любых осознанных мыслей, образов, символов, слов, абстракций, убеждений, верований, концепций, теорий, моделей, фантазий, мечтаний, интуиций; руководствуясь божественным откровением, явленным мне через совершенную душу; руководствуясь верой в себя – Я мудро постановляю и добровольно признаю эту декларацию, которая отныне определяет важнейшие, основополагающие принципы моего существования, жизненной автономии как свободного человека и суверенной личности.

Статья 1. Самоценность.

Я декларирую существование, безусловную, самостоятельную и безотносительную ценность моей души, а также субъективной и объективной реальности. Мой внутренний мир, явленный в сознании, который я формирую моей доброй волей, является субъективной самоценной реальностью. Мои мысли существуют, мои сознательные представления существуют, мои сознательные мысли и намерения являются поступками в субъективной реальности. Субъективная реальность существует согласно моей воле. Мой внутренний мир открыт только для меня, другие не могут знать о нем больше, чем я говорю. Мой внешний мир, явленный вне сознания, который я ощущаю и чувствую, частью которого является мое тело, является объективной самоценной реальностью. В частности, объективная реальность для меня являются высказанные другими людьми мысли. Объективная реальность существует вне моей воли. Субъективная и объективная реальности одинаково существуют и равноценны для меня.

Статья 2. Душевность.

Я – душа в субъективной реальности. Я, как душа, имею форму тела в объективной реальности. Форма тела является второстепенной, поскольку моя сущность как человека – это автономная душа.

Душа является совершенной частью субъективной реальности, которая дарована Богом и защищена от влияния несовершенной объективной реальности. С помощью тела я могу осуществлять добрую волю души в объективной реальности. Я могу одушевлять силой веры что угодно, и объективное, и субъективное, создавать душевные общества, присоединяться к душевным обществам. Я признаю, что все души взаимосвязаны и равноценны, их источником является Бог.

Статья 3. Моральность.

Я стремлюсь быть добром и творить добро. Добро – это совершенство, зло – это несовершенство. Душа представляет добро. Суверенитет личности – добро. Все, что ставит под сомнение или нарушает суверенитет личности – зло. Я декларирую свою способность самостоятельно определять добро и зло, поскольку моя душа связана с Богом и совершенна.

Статья 4. Свобода.

Я ничем не ограничиваюсь в творении и осуществлении доброй воли, кроме тех закономерностей объективной и субъективной реальности, которые не зависят от моей воли и должны мудро приниматься, как данность. Ничто не может заставить меня отказаться от суверенитета личности. Только я могу выступать от своего имени

или давать эту привилегию другим по своей доброй воле и в ее рамках.

Я безусловно покоряюсь своим телом законам природы и общества, существующим в несовершенном материальном мире, но как душа я могу не покоряться ни одному несовершенному закону природы и общества.

Статья 5. Собственность.

Я полностью принадлежу себе, владею и распоряжаюсь собой по своему усмотрению. Это включает полное и эксклюзивное владение субъективной реальностью и своей душой как ее частью. Также это включает в себя владение объективной реальностью на условиях полного и эксклюзивного владения своим телом и совладения всей остальной объективной реальностью в той мере, в которой она не присвоена другими душами. Присвоение должно происходить согласно общепринятым представлениям и здравому смыслу, на основании права, с добрыми намерениями. Вселенная, все бесконечное сущее принадлежит людям, которые добросовестно, по взаимному согласию и по доброй воле распределяют между собой эту общую собственность путем создания, присвоения, распоряжения и пользования.

Статья 6. Солидарность.

Рядом со мной живут другие души, которые я люблю и вообще стараюсь воспринимать каждую душу как можно совершеннее своим сознанием, всеми чувствами и ощущениями. Я признаю человеком каждую душу, которая декларирует суверенитет личности. Из соображений здравого смысла я условно рассматриваю как человека любой материальный объект (тело), что потенциально может быть человеком. Я стремлюсь к взаимопониманию, сотрудничеству и созданию большего добра совместными согласованными усилиями вместе с другими душами. Для этого, в частности, я добровольно принимаю участие в обществах или принимаю как данность участие в обществах, от которого нельзя отказаться. Я рассматриваю любое объединение (общество) людей по любому признаку, такой, как общий ресурс, который принадлежит всем людям, которые участвуют в этом обществе; когда говорят, что я принадлежу к обществу, это означает, что общество принадлежит мне в той мере, в которой я принимаю в нем участие. В качестве суверенной личности я мыслю себя отдельным обществом, что не мешает мне принимать участие в других обществах. Ни один объединяющий фактор, включающий меня, такой, как создание общества, семьи, группы, собрания, корпорации, общины, народа, государства, иного объединения и тому подобное, не может рассматриваться как отменяющий мое самоочевидное совладение любой общностью, в которой я участвую, поскольку суверенитет личности приоритетнее общности. Я оставляю за собой право и считаю необходимым отказываться от участия в любом обществе, которое ставит под сомнение или нарушает суверенитет личности или иным образом проявляет свою злую сущность, а также оставляю за собой право оспаривать подобные злые проявления и бороться с ними, не отказываясь от участия в обществе. Выбор между этими естественными правами я делаю самостоятельно в соответствии со своей доброй волей и здравым смыслом.

Статья 7. Мудрость.

Суверенитет личности не может быть основанием для признания объективной реальностью того, что существует субъективно, и для признания субъективной реальностью того, что существует объективно. Я уважаю неизбежность суверенитета личности каждого человека так же, как уважаю неизбежность суверенитета своей личности. Суверенитет личности не может быть оправданием злых мыслей и поступков, поскольку в той мере, какой лицо мыслит и делает зло, это лицо перестает быть человеком.

Ничто в настоящей декларации не может толковаться как отрицание моей объективной ответственности как перед отдельными людьми, так и перед коллективами, обществами, народами, человечеством, моего долга согласно законам, обычаям и общепризнанным принципам морали.

Ничто в настоящей декларации не может толковаться как внутреннее противоречие или отрицание здравого смысла. Ничто в настоящей декларации не может толковаться как унижение любого человека.

Эта декларация может быть дополнена или видоизменена с целью совершенствования или более понятного выражения ее идей. Текст этой декларации может свободно использоваться любым человеком для декларирования суверенитета своей личности, и никто не может претендовать на эксклюзивное владение этой декларацией.

РЕГЛАМЕНТ ДУШЕВНОГО ОБЩЕСТВА

1. Основные положения

- 1.1. Душевное общество является добровольным сотрудничеством людей как душ.
- 1.2. Цель душевного общества – совершенство.
- 1.3. Душевное общество направляет к совершенству Бог через откровения, явленные хранителю веры или явленным участникам и благословенным хранителем веры.
- 1.4. Душа – хранитель веры представляет общество во всех отношениях, действует от имени общества, предлагает действовать другим и благословляет их добрую волю.
- 1.5. Деятельность душевного общества является осуществлением суверенитета личности участников общества и гарантируется суверенитетом личности хранителя веры.
- 1.6. Душа хранителя веры призвана Богом через откровение.

2. Виды деятельности

- 2.1. Душевное общество может осуществлять любую добропорядочную деятельность.
- 2.2. В своей деятельности душевное общество стремится творить добро, распространять веру в наивысшую ценность человека, не рассчитывая на любовь или выгоду.
- 2.3. Душевное общество воздерживается от проведения массовых и публичных мероприятий и осуществляет свою деятельность, прежде всего, через касания душ, индивидуальные контакты, частное богослужение.
- 2.4. Душевное общество поощряет самостоятельные духовные поиски участников, отдаст предпочтение письменной и электронной формам общения и взаимодействия.
- 2.5. Душевное общество осуществляет все обряды и церемонии, предусмотренные священным писанием.
- 2.6. Деятельность и документация душевного общества является тайной, если иное не благословила душа – хранитель веры.

3. Правила участия

- 3.1. Душевное общество состоит из участников, а их отношения с обществом являются отношениями участия. Добровольный отказ от участия или исключение хранителем веры является прекращением любых отношений между душой и обществом, предусмотренных этим регламентом.
- 3.2. Отдельной категорией участников являются проповедники, которые проводят религиозные обряды, распространяют священное писание и собственные декларации о вопросах веры, молятся и составляют молитвы по просьбе верующих, помогают осуществлять добрую волю Бога и хранителя веры – первого среди проповедников.
- 3.3. Участниками душевного общества становятся с благословения проповедников любые души, исповедовавшиеся проповедникам о своей доброй воле принять

1. Симв. 10, Диал. 37-42, Креат. 4
2. Диал. 63-64
3. Диал. 43-50
4. Креат. 6
5. Диал. 65-66

6. Чел. 3,7, Диал. 15-16, 55-56
7. Креат. 50, Диал. 40

- 1.1. Чел. 1,1, Диал. 55-56
- 1.2. Суд. 5-6
- 1.3. Бож. 13, Рит. 1, 10
- 1.5. Декл. 4

- 2.1. Чел. 3,7
- 2.2. Симв. 13
- 2.3. Диал. 9-10
- 2.6. Рит. 10,4

- 3.2. Чел. 5,8, Рит. 3
- 3.5. Рит. 2
- 4.1. Код. 7-10
- 4.4. Рит. 4
- 5.1. Рит. 1-10

- 5.5. Рит. 9,3

участие в обществе в форме, благословенной хранителем веры.

3.4. Хранитель веры выбирает проповедников из числа достойных участников по их желанию, а также по своему усмотрению исключает участников в случае, когда это необходимо для совершенствования общества.

3.5. Участники душевного общества бесплатно получают священное писание, могут поддерживать деятельность общества и действовать с благословения хранителя веры. Иные привилегии и рекомендации относительно участия в деятельности общества предлагает участникам хранитель веры.

4. Деловодство

4.1. В душевном обществе ведется деловодство, необходимое для совершенной деятельности. Деловодство в процессах определения добра и зла ведется по правилам кодекса определения добра и зла. Правила деловодства и формы документации устанавливает хранитель веры.

4.2. Душевное общество и хранитель веры принимают и отвечают на обращения, принимают исповеди и реагируют на них в любой форме, определенной священным писанием, благословенной Богом или хранителем веры.

4.3. Обращения являются заявления, предложения и жалобы по любым вопросам, которые относятся к сфере компетенции душевного общества и требуют ответа.

4.4. Исповедью является доверительное сообщение на любую тему, содержание которого не подлежит разглашению.

4.5. Исповеди и обращения, материалы их рассмотрения, иные материалы деятельности душевного общества сохраняются в архиве души – хранителя веры, которая может распоряжаться материалами архива в соответствии с Божьей и своей доброй волей в рамках, установленных этим регламентом.

5. Осуществление обрядов

5.1. Душевное общество осуществляет ритуалы священного обряда веры в наивысшую ценность человека, когда на то есть добрая воля участников общества.

5.2. Душевное общество обеспечивает верующих священным писанием, иной богослужебной литературой и предметами культа в необходимом количестве по их просьбам.

5.3. Душевное общество объявляет религиозные праздники и праздничные периоды, организует проведение праздников и принимает предложения об их планировании.

5.4. Душевное общество ведет миссионерскую и проповедническую деятельность, распространяет вероучение устно, письменно, в электронной форме, в храмах, в интернете, в том числе в виртуальных храмах, благословенных Богом.

5.5. Любая добропорядочная деятельность душевного общества является религиозным обрядом.